รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students : A Case Study of Yunnan College of Tourism Vocation's student in China

โดย

อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากวิทยาลัยราชพฤกษ์

ปีการศึกษา 2554

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students : A Case Study of Yunnan College of Tourism Vocation's student in China

โดย

อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากวิทยาลัยราชพฤกษ์

ปีการศึกษา 2554

ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ 2556

ชื่อโครงการวิจัย การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ชื่อผู้วิจัย อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

Aphaphon Ditlek

ปีที่ทำการวิจัย ปีการศึกษา 2555

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์คือ (1) เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน (2)เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวจีน สาขาวิชาการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2012 วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 35 คนที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทย วิธีการศึกษาคือ นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จากนั้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดตามเกณฑ์ E_1 / E_2 และค่า t- test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน มีค่าประสิทธิภาพระหว่าง 81.64 / 80.36 แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2. นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภายหลังจากการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ แบบเรียนวิชาภาษาไทย แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชาวจีน

Research Title Reading Skill Exercise of Vocabulary in Thai Textbook of Chinese Students: A Case Study of Yunnan College of Tourism Vocation's student in China

Researcher Aphaphon Ditlek

Year 2012

Abstract

The purpose of this research is (1) to construct the Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students and (2) to evaluate the effectiveness of the Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students based on the 80/80 standard.

The sample was composed of 35 Chinese students who had problems in pronunciation of vocabulary in Thai textbook written for Chinese students. They studied as part of a Major in Tourism (Thai Language) and they were first year students for academic year 2012 at the Yunnan College of Tourism Vocation. The method of Educational Research was experimental research by giving a pre-test and then a post-test after students were given Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook for Chinese students. The data were analyzed by finding out the efficiency of E_1/ E_2 and the dependent t- test.

The results of this study revealed that:

1. The Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students had an efficient of about 81.64 / 80.36 This means that the exercises are efficient and students can improve the pronunciation skill.

2. The students who participate in the Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook of Chinese students had statistically higher scores than before using the 0.01 level of significance.

Keywords: Thai textbook; The Reading skill exercise of vocabulary in Thai textbook for Chinese students; Test; Chinese students

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จะสำเร็จมิได้หากผู้วิจัยไม่ได้รับโอกาสจากทางวิทยาลัยราชพฤกษ์ให้มาปฏิบัติงานตามโครงการแลกเปลี่ยนทางการศึกษาระหว่างวิทยาลัยราชพฤกษ์ และวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณทางวิทยาลัยเป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยยังได้รับความอนุเคราะห์จากอาจารย์รุ่งอรุณ โรจน์รัตนาดำรง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่ให้คำแนะนำและข้อคิดที่ทรงคุณค่าเกี่ยวกับงานวิจัย ขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ชุติมา วัฒนะคีรี ที่ท่านได้กรุณาให้คำแนะนำในเบื้องต้นตั้งแต่ผู้วิจัยเริ่มเขียนเค้าโครงงานวิจัย ขอขอบคุณอาจารย์สารภี ขาวดี อาจารย์วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง และอาจารย์จาง เหยียน เจียว (Zhang Yian Jiao) ผู้เชี่ยวชาญที่ช่วยตรวจทานความถูกต้องของแบบทดสอบและแบบฝึกในงานวิจัย จนทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยได้ชัดเจนขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณ Mr. John Robert Woodward และ Mr.Aris Credenio ที่กรุณาตรวจทานบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ขอขอบคุณ Zhao Qian นักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ที่ให้ความช่วยเหลือในการพิมพ์ตัวอักษรภาษาจีน และคอยให้กำลังใจตลอดมาจนผู้วิจัยดำเนินการวิจัยได้สำเร็จ

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์บังอร ฤทธาภรณ์ อาจารย์ผู้ให้ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์และขอขอบคุณผู้เขียนบทความ ตำราวิชาการ รายงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่เป็นแหล่งข้อมูลประกอบการศึกษาค้นคว้าในรายงานวิจัยนี้ซึ่งมีส่วนให้ผู้วิจัยได้ข้อคิดและเกิดความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ในงานวิจัยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก
ผู้วิจัย

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย		ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ		ข
กิตติกรรมประกาศ		ค
สารบัญ		ง
สารบัญตาราง		ฉ
บทที่		
1	บทนำ	
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
	สมมติฐานการวิจัย	5
	ประโยชน์ของงานวิจัย	5
	ขอบเขตการวิจัย	6
	ข้อตกลงเบื้องต้น	7
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
	สรุปเข้าประเด็นปัญหาการวิจัย	8
	กรอบแนวคิดการวิจัย	8
2	ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
	การอ่านออกเสียงคำศัพท์	9
	หน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาจีน	28
	แบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน	36
	แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง	38
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศ	46
3	วิธีดำเนินการวิจัย	
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	52
	เครื่องมือในการวิจัย	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3 (ต่อ)	การเก็บรวบรวมข้อมูล	55
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	56
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
	ตอนที่ 1 สัญลักษณ์และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	60
	ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน	61
	ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน	68
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
	สรุปผลการวิจัย	70
	อภิปรายผล	72
	ข้อเสนอแนะ	76
บรรณานุกรม		77
ภาคผนวก		83
ก	บัญชีตาราง	84
ข	แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน	98
ประวัติผู้วิจัย		186

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนท้ายแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน	62
2	ประสิทธิภาพของกระบวนการของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน	64
3	แสดงผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน	65
4	แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด	67
5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน	68
6	แสดงผลสัมฤทธิ์ก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด	86
7	แสดงผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด	88
8	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 35 คน ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น/ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/	90
9	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 35 คน ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม	92
10	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 35 คน ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ	94
11	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 35 คน ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้นไม่มีตัวสะกด	96

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสารกับผู้อื่น ทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ทักษะ และการแสวงหาความรู้ การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น โดยเฉพาะการเรียนภาษาที่สองซึ่งไม่ใช่ภาษาประจำชาติของผู้เรียน ต้องให้ความสำคัญกับการฝึกอ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์กับการสะกดคำ จะช่วยการฝึกสะกดคำและออกเสียงหน่วยเสียงในภาษานั้นให้ถูกต้องและชัดเจน ดังที่ นักวิจัยทางภาษา บอยด์ (Boyd,1970 อ้างถึงใน วรรณี โสมประยูร, 2553: 135) กล่าวว่า “การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กันในแง่ของการใช้ทักษะทางภาษามากพอสมควร เด็กสะกดคำต่างๆ ที่เขาสามารถอ่านออกได้ถูกต้องและแม่นยำกว่าคำที่เขาอ่านไม่ออก”

ปัจจุบันสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศมีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับโครงการความร่วมมือทางวิชาการ ระหว่างสถาบันการศึกษาในประเทศไทยกับต่างประเทศ ซึ่งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนนับเป็นประเทศหนึ่งที่มีความร่วมมือทางการศึกษากับประเทศไทยอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน ทั้งในด้านการแลกเปลี่ยนบุคลากรของสถาบันการศึกษาและนักศึกษา และการจัดทำแบบเรียนและหลักสูตรการสอนภาษา

แม้ว่านักภาษาศาสตร์จัดภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกัน คือ ตระกูลจีน-ทิเบต ดังที่ เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์ (2541: 7) กล่าวว่า “นักภาษาศาสตร์จัดภาษาไทยเป็นสาขาหนึ่งของตระกูลภาษาจีน ทิเบต (Sino Tibetan family)” ประกอบกับภาษาทั้งสองมีลักษณะเหมือนกันคือเป็นภาษาคำโดดและมีเสียงวรรณยุกต์ แต่ภาษาไทยมีเอกลักษณ์ทางด้านโครงสร้างภาษา หลักภาษา และหน่วยเสียงที่ต่างจากภาษาจีน อาจทำให้นักเรียนชาวจีนประสบปัญหาในการเรียนรู้ภาษาไทย และออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจนได้ ภาษาเดิมของผู้เรียนจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง เมื่อได้พิจารณาปัญหาด้านทักษะการอ่านพบว่า ปัญหาที่มักพบในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีนคือเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เนื่องจากเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาจีน ดังที่ ดร.จรัสศรี จิรภาส อาจารย์สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเฉลิมพระเกียรติ ผู้เคยมีประสบการณ์ในการ

สอนภาษาไทยให้แก่สมาคมอุตสาหกรรมจังฮว้า จังหวัดไทจง และสมาคมอุตสาหกรรมไทจง จังหวัดไทจง ในประเทศไต้หวันเป็นเวลาหลายปี ได้กล่าวว่า “ชาวจีนส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เนื่องจากเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาจีน เสียง /ร/ แม้จะเสียงใกล้เคียงกับเสียง /l/ ในภาษาจีนแต่ชาวจีนไม่รัวลิ้น วางลิ้นไม่ถูกตำแหน่ง จึงทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน” (จรัสศรี จิรภาส, อ้างถึงใน สมศรี วรประเสริฐศิลป์ 2552: 2, สัมภาษณ์ 24 พฤศจิกายน 2550) สอดคล้องกับที่ สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552: 2) ได้กล่าวว่า “จากประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนชาวจีนโรงเรียนนานาชาติและศูนย์ภาษา Language Connect มาเป็นเวลา 6 ปี ได้เห็นปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ออกเสียงเพี้ยนหรือไม่ถูกต้อง เช่น ออกเสียง /ด/ เป็น /ต/ /บ/ เป็น /ป/ /ร/ เป็น /ล/ /ง/ เป็น /น/ เนื่องจากหน่วยเสียง /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ ไม่มีในเสียงพยัญชนะต้นของภาษาจีน”

นอกจากเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นปัญหาดังกล่าว นวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2551: 146) กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจีนที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ โดยเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะและสระ ยกตัวอย่าง เช่น คำว่า “บางที” จะอ่านผิดว่า [ปางที] คำว่า “เด็ก” จะอ่านผิดว่า [เต็กๆ] คำว่า “หวังว่า” จะอ่านออกเสียงว่า [หวางว่า] คำว่า “ดีใจ” จะอ่านออกเสียงว่า [ดีจาย] คำว่า “ต้องการ” จะอ่านออกเสียงว่า [ต้องกัน] คำว่า “ทานไม่ไหว” จะอ่านออกเสียงว่า [ทันไม่ไหว] แสดงให้เห็นว่า เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชาวจีนคือ /ด/ /ต/ /บ/ /ป/ ปัญหาเกี่ยวกับสระคือ ไม่สามารถจำแนกความสั้นยาวของเสียงสระได้ เช่น/อะ/ /อา/

ในขณะที่ ถาน กัว หมิง (Tan Guo Ming) ซึ่งเป็นชาวจีนที่ศึกษาในสาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและมีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาชาวจีน กล่าวว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงอักษรนำก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งของนักศึกษาจีน เนื่องจากหลักการอ่านอักษรนำมีหลายวิธี ผู้เรียนมักสับสนระหว่างคำอักษรนำกับอักษรควบกล้ำ เนื่องจากคำทั้ง 2 ประเภทนี้มีลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีพยัญชนะต้น 2 ตัว เช่น คำว่า “หวาน” อ่านว่า [หฺวาน] คำว่า “ความ” อ่านว่า [คฺวาม] จะเห็นได้ว่า ทั้ง 2 คำมีพยัญชนะต้น 2 ตัวเหมือนกัน ออกเสียง 1 พยางค์เหมือนกัน แต่มีหลักการออกเสียงต่างกัน เพราะ “หวาน” อ่านออกเสียงเป็นคำ ห นำ แต่ “ความ” ออกเสียงแบบควบกล้ำ และจากหลักการอ่านออกเสียงอักษรนำ บ้างก็อ่านแบบประวิสรรชนีย์ บ้างก็อ่านแบบ ห นำ ยกตัวอย่าง เช่น คำว่า “ตลาด” อ่านออกเสียงว่า [ตะ-หลาด] คำว่า “ขนม” อ่านออกเสียงว่า [ขะ-หนม] คำว่า “กนก” อ่านออกเสียงว่า [กะ-หนก] แต่คำว่า “หรูหรา” อ่านออกเสียงว่า [หรู-หรา] ซึ่งปัญหานี้ได้สร้างความสับสนให้กับผู้เรียนเป็นอย่างมาก และทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอน หากผู้เรียนไม่ได้

รับการฝึกฝนให้ถูกวิธีและเป็นระบบตั้งแต่เริ่มต้นเรียน อาจทำให้ผู้อ่านออกเสียงผิด เช่น “จมูก” ออกเสียงผิดเป็น [จะ-มูก] “ขนม” ออกเสียงผิดเป็น [ขะ-นม] “อร่อย” ออกเสียงผิดเป็น [อะ-ร่อย] เป็นต้น (ถาน กัว หมิง, 2554: 2)

นอกจากนั้น จาง หยิง (Zhang Ying) อาจารย์อาสาสมัครชาวจีน สำเร็จศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศที่ Shan Dong University และมีประสบการณ์สอนภาษาจีนให้นักศึกษาไทยที่วิทยาลัยราชพฤกษ์เป็นเวลา 2 ปี ได้ให้ทัศนะที่เป็นภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาและสาเหตุของปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยของตนไว้ดังนี้

1. การออกเสียงพยัญชนะ เสียงพยัญชนะต้นที่ชาวจีนออกเสียงลำบากคือ /ด/ /บ/ /ร/ /ง/ เนื่องจากภาษาจีนไม่มีเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว โดยปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและความไม่ชัดเจนในการออกเสียงคือ การใช้สัทอักษรของภาษาไทยและจีน ใช้สัทอักษรตัวเดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกัน คือ

/d/ ในภาษาไทย แทนเสียง /ด/ แต่ /d/ ในภาษาจีน แทนเสียง /ต/
/t/ ในภาษาไทย แทนเสียง /ต/ แต่ /t/ ในภาษาจีน แทนเสียง /ท/
/th/ ในภาษาไทย แทนเสียง /ท/ แต่ในภาษาจีนไม่มีการใช้ /th/

เสียงพยัญชนะต้น /ง/ ออกเสียงไม่ค่อยได้ แต่หากใช้เป็นตัวสะกด สามารถออกเสียงได้ ส่วนการออกเสียง /ร/ ยังไม่ชัดเจน เพราะไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่าง /ร/ และ /ล/ ได้ ดังนั้นพยัญชนะที่ควบกล้ำด้วยตัว ร และ ล จึงออกเสียงไม่ค่อยถูกต้อง ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่าแม้ภาษาจีนจะมีเสียงพยัญชนะต้นที่เขียนด้วยตัวอักษรสองตัว คือ /zh/ /ch/ /sh/ แต่การออกเสียงจะออกเสียงเป็นเสียงเดียวเท่านั้นคือ ออกเสียงเป็น จือ ชือ ซือ ตามลำดับ ไม่ได้มีลักษณะเป็นเสียงควบกล้ำ และไม่มีเสียงอักษรนำเหมือนภาษาไทย

2. การออกเสียงสระ ยังไม่สามารถออกเสียงสระเสียงสั้น และสระเสียงยาวได้ถูกต้อง เพราะในภาษาจีนการออกเสียงสระสั้นหรือยาว ไม่มีผลต่อความหมาย

3. การออกเสียงวรรณยุกต์ มักพบปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ตรี

นอกจากนั้น ยังได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยว่า ในการเรียนรู้ภาษาไทย หากผู้เรียนมีพื้นความรู้ไม่มากนัก ผู้สอนควรตรวจสอบการออกเสียงให้ถูกต้องทุกครั้งที่เรียน ต้องทำแบบฝึกหัดให้มาก เพราะหากออกเสียงผิด ก็ทำให้สื่อความหมายผิด จนเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Zhang Ying, สัมภาษณ์ 1 กุมภาพันธ์ 2555)

จากปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีน ที่ผู้สอนภาษาไทยทั้งชาวไทยและชาวจีนได้พบจากประสบการณ์การสอนทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ ตลอดจนทัศนะของผู้เรียนชาวจีนเอง ทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงคือเรื่องสำคัญที่สมควรศึกษาเพื่อหาแนวทางแก้ไขเป็นอย่างยิ่ง และแนวทางหนึ่งที่จะพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงให้ดีขึ้นได้คือ การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง เนื่องจากแบบฝึกเป็นสื่อหรือสิ่งเร้าทางการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะ มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนได้กระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะด้านใดด้านหนึ่งของผู้เรียน (อัจฉรา ชีวพันธ์, 2547: 102) ดังนั้นแบบฝึกจึงเป็นเครื่องมือที่จะช่วยแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนจีนได้

ทั้งนี้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร วิทยาลัยราชพฤกษ์ ได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติหน้าที่สอนภาษาไทยให้นักเรียนชาวจีนที่วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเริ่มก่อตั้งในปี ค.ศ. 1956 ตั้งอยู่ภาคเหนือของเมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน ปัจจุบันมีนักเรียนประมาณ 3,500 คน มี 31 สาขาวิชา เน้นวิชาชีพทางด้านสาขาวิชาการท่องเที่ยว ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ชีววิทยา และพลศึกษา (หนังสือแนะนำนักเรียนต่างประเทศ วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน, [ม.ป.ป.]) ปัจจุบันทางวิทยาลัยมีนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทยระดับปวช. 3 ชั้นปี คือ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 70 คน เรียนภาษาไทย 5 รายวิชา คือ ภาษาไทยพื้นฐาน ภาษาไทยสำหรับการท่องเที่ยว การอ่านภาษาไทย การฟังภาษาไทย และวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน เรียนภาษาไทย 4 รายวิชา คือ วิชาภาษาไทยพื้นฐาน สนทนาภาษาไทย และมัคคุเทศก์ไทย แต่ละรายวิชามีแบบเรียนที่เป็นภาษาไทยและภาษาจีนในเล่มเดียวกัน ผู้วิจัยรับผิดชอบสอนนักเรียนชั้นปีที่ 1 รายวิชา การอ่านภาษาไทย การฟังภาษาไทย และวัฒนธรรมไทย และชั้นปีที่ 2 รายวิชาสนทนาภาษาไทย จากการทดสอบให้นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ พบว่า นักเรียนสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้ แต่ทักษะการอ่านและเขียนยังอยู่ในระดับที่ไม่คล่องเท่าที่ควร ประกอบกับการที่วิทยาลัยแห่งนี้ตั้งอยู่ในมณฑลยูนนาน ซึ่งเป็นมณฑลที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและกลุ่มเชื้อชาติ โดยมีชนกลุ่มน้อย 26 ชนชาติ ประกอบด้วย ชาวฮั่น ร้อยละ 67 ชาวอี๋ ร้อยละ 11 ชาวไป๋ ร้อยละ 3.6 ชาวอาข่า ร้อยละ 3.4 ชาวจ้วง ร้อยละ 2.7 ชาวไตลื้อ ร้อยละ 2.7 ชาวม้ง ร้อยละ2.5 ชาวฮุย ร้อยละ 1.5 ชนกลุ่มน้อยอื่นๆ อีก ร้อยละ 5.6 (สมพร ขจรสุวรรณ์, 2552: 31) ความหลากหลายทางภาษาของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติเหล่านี้ อาจส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในลักษณะที่น่าจะแตกต่างกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่อื่นบ้างพอสมควร ผู้วิจัยจึงมี

ความเห็นว่าควรศึกษาลักษณะการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนวิทยาลัยแห่งนี้ เพื่อสำรวจปัญหาและช่วยเหลือการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน โดยเริ่มจากการพัฒนาทักษะการอ่าน

จากประสบการณ์การสอนนักเรียนจีนของผู้วิจัยที่วิทยาลัยแห่งนี้ พบปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนคือ การออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ เป็น /ต/ /ถ/ เป็น /ท/ /บ/ เป็น /ป/ /ผ/ เป็น /พ/ /ร/ เป็น /ล/ เสียงพยัญชนะสะกด แม่กก เป็น แม่กด ออกเสียงคำที่ใช้พยัญชนะสะกด แม่กม เป็น แม่กน ออกเสียงเสียงสระเอะ เป็นสระเอ สระแอะ เป็น สระแอ สระอา เป็น สระอะ ส่วนปัญหาการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์พบว่า ออกเสียงวรรณยุกต์คำที่เป็นอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด เช่น คะ ค่ะ ไม่ถูกต้อง คือ ออกเสียง คะ เป็น ค่ะ ออกเสียง ค่ะ เป็น คะ จากปัญหาที่พบเหล่านี้ ผู้วิจัยจึงคิดสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงที่เป็นปัญหาของตนเองให้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์สูงขึ้น

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับ 80/80

ประโยชน์ของงานวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจนขึ้น และเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะด้านอื่นๆ สำหรับชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทย

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรคือ นักเรียนชาวจีนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ที่เรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2012 จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้จะศึกษาจากนักเรียนชาวจีนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนานที่เรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2012 จำนวน 35 คน ที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาไทย โดยคัดเลือกตามลำดับจากคะแนนน้อยที่สุดของการทำแบบทดสอบการอ่านออกเสียง

2.ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย

3. ระยะเวลา

ระยะเวลาของงานวิจัยเรื่องนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 1 ปี เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม 2555 – กุมภาพันธ์ 2556 ส่วนระยะเวลาในการดำเนินการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2012 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ ในแต่ละคาบใช้เวลาประมาณ 45 นาที

4. เนื้อหาในแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในงานวิจัยนี้ จะคัดเลือกคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทย แล้วนำมาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการฝึก จากนั้นจะนำหน่วยเสียงที่นักเรียนชาวจีนออกเสียงไม่ถูกต้อง มาสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียง โดยมีการปรับปรุงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกนี้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบฝึกที่ใช้ในงานวิจัยนี้ใช้สัทอักษรของ กาญจนา นาคสกุล (2541) เพื่อถอดเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน

2. คำศัพท์ในแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน

3. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้นในงานวิจัยนี้ จะศึกษาเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น ไม่รวมถึงพยัญชนะต้นที่เป็นอักษรควบกล้ำและอักษรนำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง แบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ชื่อหนังสือ ภาษาไทย 300 ประโยค ผู้เขียนคือ รศ. ฟู่ เจิงโหย่ว

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน โดยเป็นแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามแนวคิดการสร้างแบบฝึกของก่อ สวัสดิพาณิชย์ และจุรีรัตน์ ทองพาณิชย์ ในแบบฝึกนี้ประกอบด้วยคำแนะนำการใช้ มีแบบฝึกแบ่งเป็นชุดย่อยเพื่อฝึกหน่วยเสียงที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียง บอกจุดประสงค์ ใบความรู้ กิจกรรม เฉลยกิจกรรม และแบบทดสอบการอ่านออกเสียงท้ายแบบฝึก

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย หมายถึง คุณภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยพิจารณาจากคะแนนของแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพในระดับ 80/80

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดจากคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียน เมื่อศึกษาโดยใช้แบบฝึกแต่ละชุด ต้องมีค่าคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพท์ คิดจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก เมื่อศึกษาโดยใช้แบบฝึกครบทุกหน่วย ต้องมีค่าคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน

นักเรียนชาวจีน หมายถึง นักเรียนชาวจีนที่เรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2012 วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

สรุปเข้าสู่ประเด็นปัญหาการวิจัย

การอ่านออกเสียงเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ภาษาที่สองของชาวต่างชาติ หากผู้เรียนประสบปัญหาในการอ่านออกเสียง ย่อมส่งผลต่อการสื่อสารความหมายกับผู้อื่น และ ส่งผลต่อทักษะการใช้ภาษาอื่น ๆ ได้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสมควรศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน เพื่อช่วยพัฒนาการอ่านออกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชาวจีน

กรอบแนวคิดการวิจัย

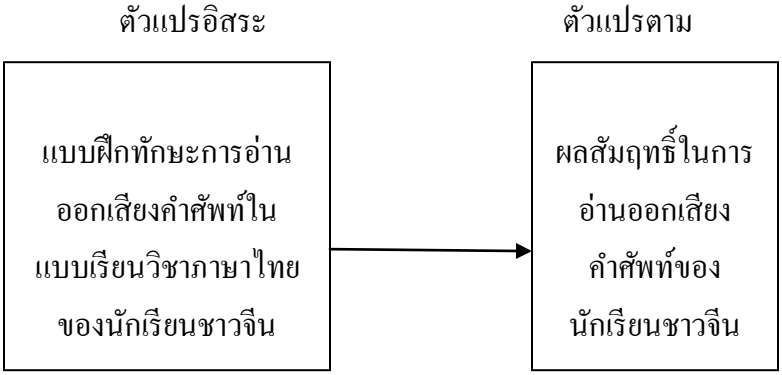

บทที่ 2
ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การอ่านออกเสียงคำศัพท์
2. หน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาจีน
3. แบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน
3. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศ

1. การอ่านออกเสียงคำศัพท์

1.1 ความหมายของการอ่านออกเสียง

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับทุกคน เพราะเป็นทักษะที่ช่วยให้บุคคลในทุกสาขาอาชีพได้ติดต่อสื่อสารกัน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้กับตนเอง การอ่านออกเสียงที่ชัดเจนจึงเป็นเรื่องจำเป็น เพราะมีผลต่อการเข้าใจความหมายของคำต่างๆ

มีนักวิชาการที่ให้ความหมายของการอ่านออกเสียงไว้หลายท่าน อาทิ นพดล จันทร์เพ็ญ (2531: 75) อธิบายว่า “การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง คือ สายตาจะต้องจ้องตัวอักษร และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ สมองประมวลเป็นถ้อยคำ แล้วจึงเปล่งเสียงออกมาอย่างสำเร็จรูป”

บันลือ พฤกษะวัน (2532: 15) ให้คำจำกัดความของการอ่านออกเสียงไว้ในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง “การอ่านให้เกิดเสียงดัง (Sound Reading) คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง”

สอดคล้องกับที่ ธรรมนูญ เหลืองอ่อน กล่าวว่า “การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำหรือ เครื่องหมายต่างๆที่เขียนไว้ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำ และให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง” (ธรรมนูญ

เหลืองอ่อน, *การอ่าน* วันที่สืบค้น 20 กรกฎาคม 2555 จาก http://www.school.net.th/library/create-web/ 10000/generality/10000-8057.html) เช่นเดียวกับที่ แดงต้อย สิงห์ป้อง ให้ทัศนะว่า การอ่านออกเสียง คือ การอ่านให้มีเสียงดัง เป็นการอ่านเพื่อส่งสาร เช่น อ่านให้ผู้อื่นฟัง อ่านเพื่อฝึกการอ่านออกเสียง อ่านข่าวทางสถานีวิทยุกระจายเสียง เป็นต้น เมื่ออ่านออกเสียงต้องคำนึงอยู่เสมอว่า ถ้าอ่านให้ผู้อื่นฟัง ก็ต้องคำนึงถึงผู้ฟังด้วย เช่น เมื่อเป็นการอ่านในห้องเรียน ผู้ฟังคือ ครู และเพื่อน ๆ เป็นการอ่านเพื่อความรู้ ต้องการความชัดเจน และถูกต้องมากที่สุด ถ้าเป็นการอ่านผ่านสื่อ เช่น อ่านนิทานเพื่อบันทึกลงแถบบันทึกเสียงให้เพื่อน ๆ ที่มีความพิการทางสายตาก็ต้องอ่านเป็นธรรมชาติเหมือนกำลังเล่าเรื่องให้เพื่อนฟังเสียงดังฟังชัด ใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน อ่านให้ได้อารมณ์ตามตัวละคร (แดงต้อย สิงห์ป้อง, *การอ่านออกเสียง* วันที่สืบค้น 20 กรกฎาคม 2555 จาก http:// www. sopon.ac.th/ sopon/ thai/dand4/Index/P4N2.htm)

นอกจากนั้น การออกเสียงเป็นได้ทั้งการรับสารและส่งสาร หมายถึงการอ่านที่ผู้อื่นได้ยินเสียง การอ่านออกเสียงมักไม่นิยมอ่านเพื่อการรับสารโดยตรงเพียงคนเดียว เว้นแต่การอ่านบทประพันธ์เป็นท่วงทำนอง เพื่อความไพเราะเพลิดเพลิน ส่วนใหญ่การอ่านออกเสียงมักเป็นการอ่านให้ผู้อื่นฟัง การอ่านออกเสียงให้ผู้อื่นฟัง จะต้องอ่านให้ชัดเจน ถูกต้องได้ข้อความครบถ้วน สมบูรณ์ มีลีลาการอ่านที่น่าสนใจและน่าติดตามฟังจนจบ (*อ่านเป็น เห็นค่า สื่อภาษาประสบผลสำเร็จ* วันที่สืบค้น 24 กรกฎาคม 2555 จาก http:// www.mwit.ac.th/~saktong/learn2/21.pdf)

ดังนั้น การอ่านออกเสียง หมายถึง การเปล่งเสียงตามตัวอักษร เครื่องหมายที่เป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นได้ยิน รับทราบอย่างชัดเจนและถูกต้อง การออกเสียงอย่างถูกต้องมีความสำคัญมากในการสื่อสารเพราะจะช่วยให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

1.2 จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านที่เปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ออกมา โดยประวีณา เอ็นดู (2547: 17-18) ให้ทัศนะเรื่องจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นเสียง เพื่ออ่านให้ผู้อื่นฟังหรือออกเสียงให้ผู้อื่นฟัง เช่น ผู้เรียนอ่านหนังสือให้ครูฟัง หรือนักข่าวอ่านข่าวให้ผู้ชมที่อยู่ทางบ้านฟัง เป็นต้น หรืออ่านเพื่อต้องการความไพเราะของเสียง ของถ้อยคำ และเพื่อให้เกิดความซาบซึ้ง เช่น การอ่านกลอนและทำนองเสนาะอื่น ๆ ประโยชน์ในการอ่านออกเสียงแต่ละครั้ง หากผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านไปด้วยจะทำให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น ซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาศักยภาพในการอ่านแล้วยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นการสร้างเสริมชีวิตของคนให้สมบูรณ์ขึ้น

ส่วนวรรณี โสมประยูร (2553: 135-139) อธิบายจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงว่า มีหลายประการดังนี้

1) สามารถรู้จักตัวพยัญชนะ สระ และการประสมอักษร

2) สามารถอ่านออกเสียงตัวพยัญชนะ สระ และคำได้ถูกต้อง ชัดเจน โดยเฉพาะตัว ร ล ว และคำควบกล้ำต่างๆ

3) สามารถกวาดสายตาอ่านข้อความได้ต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก ไม่เพิ่มตัว ไม่ข้ามคำ

4) สามารถอ่านเว้นจังหวะและวรรคตอนได้ถูกต้อง รู้จักการเน้นคำ

5) สามารถใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นแบบคำพูดหรือคำบรรยาย

6) สามารถวางท่าทางในการอ่านได้ถูกต้องเหมาะสม เช่น การจับหนังสือ การวางระยะห่างจากสายตา การมองผู้ฟัง รวมทั้งท่านั่งและท่ายืนอ่านที่งดงาม

7) สามารถอ่านคำร้อยกรองให้สนุกสนาน เพลิดเพลินจากเสียงสัมผัสและความไพเราะของภาษาที่เกิดจากทำนอง

8) สามารถอ่านทำนองเสนาะตามประเภทร้อยกรองได้

9) สามารถส่งเสริมให้เด็กสนใจและมีเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี

ดังนั้น จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง อาจเป็นได้ทั้งการสื่อสารกับตนเองและผู้อื่น เพื่อฝึกพัฒนาทักษะการอ่านของตนเองให้ถูกต้อง ชัดเจนขึ้น และเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับทราบและเข้าใจสารที่ถ่ายทอดออกไป

1.3 วิธีการสอนอ่านออกเสียงคำศัพท์

การอ่านออกเสียงที่ดี ต้องอ่านให้ถูกอักขรวิธี ชัดเจน หากเป็นการอ่านออกเสียงร้อยแก้วยังต้องคำนึงถึงการแบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง ส่วนการอ่านร้อยกรองต้องอ่านให้ถูกจังหวะและลักษณะของคำประพันธ์ วิธีการสอนอ่านออกเสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญ

สิริพร กุ่ยกระโทก ได้รวบรวมข้อสังเกตบางประการในการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษและนำเสนอข้อคิดและข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียง ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนอ่านออกเสียงภาษาไทยให้กับชาวต่างประเทศได้ดังนี้

1) การสอนออกเสียงควรบูรณาการกับการสอนภาษาทุกทักษะ เพราะการออกเสียงเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของนักเรียน

2) ครูที่เชี่ยวชาญในการออกเสียง ทำให้ชั้นเรียนมีชีวิตชีวาได้ ด้วยการใช้เสียงแสดงอารมณ์ความรู้สึก และปฏิกิริยาโต้ตอบในสภาพการณ์ต่างๆ ทำให้นักเรียนเข้าใจ การนำภาษาไปใช้ใน

สถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป และไม่เบื่อหน่ายที่จะฝึกฝนซ้ำๆ เพราะครูสามารถสร้างความหลากหลายได้

3) การเรียนรู้และการฝึกฝนการออกเสียง ช่วยทั้งการฟังและการพูดควบคู่กันไป และยังช่วยเสริมการอ่าน การเขียนด้วยทุกทักษะเสริมกัน ถ้าอย่างหนึ่งดี ก็จะช่วยให้มีการพัฒนาอย่างอื่นได้เร็วยิ่งขึ้น

4) การออกเสียงเป็นส่วนสำคัญในการใช้ภาษาสื่อสาร นักเรียนต้องเข้าใจการทำงานของอวัยวะต่างๆที่ใช้ในการผลิตเสียง เข้าใจลักษณะเฉพาะและกฎเกณฑ์ของภาษา รวมทั้งวิธีการปรับเปลี่ยน พลิกแพลง การออกเสียงตามวัตถุประสงค์และสถานการณ์

เสียงเป็นสิ่งที่ไม่มีรูปร่าง การสอนเสียงภาษาต่างประเทศ ที่นักเรียนไม่ได้ใช้เป็นประจำเป็นเรื่องยาก การสอนให้กระจ่างชัดจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น และควรใช้สื่อหลายประเภท เช่น ของจริง รูปภาพ แผนภาพ แผนภูมิ สัญลักษณ์ เครื่องหมายต่างๆ เทป วีดิโอ มัลติมิเดีย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ กิจกรรมการเรียนการสอนก็ควรใช้หลายรูปแบบ เช่น การสาธิต การใช้แบบฝึก การเล่นเกม การร้องเพลง การท่องโคลง การออกเสียงวลีที่ออกเสียงให้ถูกต้องและรวดเร็วได้ยาก (Tongue Twister) การจัดการแสดง การจัดการแข่งขันต่างๆ และการให้โอกาสพูดคุยกับชาวต่างประเทศ เป็นต้น

5) การเรียนการสอนการออกเสียงต้องค่อยเป็นค่อยไป พัฒนาให้ครบทุกจุด และแทรกสอนซ้ำ ย้ำ ทวน ตามความเหมาะสม โดยปรับเปลี่ยนสื่อ และกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนทำซ้ำ โดยไม่เบื่อ

6) การสอนออกเสียงต้องบูรณาการไปกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกทักษะ ตั้งแต่ชั้นเล็กๆ โดยให้ฟังจากสื่อ ที่เป็นเสียงของเจ้าของภาษา แล้วพูดตามก่อน เมื่อโตขึ้น จึงค่อยๆให้หลักการ และฝึกฝนทีละน้อย โดยให้เนื้อหาและแบบฝึกสัมพันธ์กับเรื่องที่กำลังเรียน

7) การสอนภาษาในการทักทาย ควรบูรณาการไปกับการทักทายครู เมื่อเข้าห้องสอน การสอนทักทายในแบบต่างๆ โดยเขียนเป็นบทสนทนาสั้นๆ สำหรับใช้กับคู่สนทนาต่างสถานภาพกัน แล้วให้นักเรียนฝึกพูดจนคล่องปาก จากนั้นให้ใช้ทักทายกับครู เมื่อเข้าชั้นเรียนในแต่ละครั้ง ครูต้องสมมติตนเองเป็นบุคคลต่างๆ แล้วเริ่มทักทายก่อน เช่น ถ้าครูทักทายอย่างสุภาพ ถ้าครูใช้ภาษาอย่างเพื่อน ก็พูดตอบอย่างเป็นกันเอง เมื่อเห็นว่าพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติดีแล้ว ควรสลับกันพูดบ้าง เช่น ให้โอกาสนักเรียนเป็นฝ่ายทักก่อนบ้าง และเมื่อเห็นว่านักเรียนพร้อมแล้ว ครูควรปล่อยถ้อยคำที่พูดให้มีความหลากหลาย เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับการทักทายที่ใช้ในชีวิตจริง

8) การสอนภาษาในชั้นเรียน ควรสอดคล้องกับสภาพจริง และคาดเดาว่า นักเรียนต้องการใช้ถ้อยภาษาใดบ้าง ในขณะที่ทำการเรียนการสอน แล้วจัดสถานการณ์ให้ฝึกปฏิบัติ สำหรับเหตุการณ์เฉพาะหน้า อาจจะสอนให้พูดได้ในเวลานั้นก่อน แล้วรวบรวมไว้สอนในภายหลัง

9) พยายามใช้การสอนภาษาในชั้นเรียนกับนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เริ่มจากภาษาที่ใช้บ่อยและจำเป็นที่สุด แล้วค่อยๆให้เพิ่มขึ้น ควรสอนระดับของภาษาด้วย เช่น พูดกับเพื่อนอย่างไร พูดกับผู้ใหญ่อย่างไร

10) การสอนภาษาในชั้นเรียนที่นักเรียนเรียนรู้ได้เร็วที่สุดคือ คำแนะนำในการทำกิจกรรมที่ชอบ เช่น เล่นเกม และภาษาที่ใช้บอกความต้องการจำเป็นส่วนตัว เช่น ขออนุญาต

11) เมื่อสอนออกเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษ ควรให้เล่นเกมแข่งขันกัน แยกประเภทอักษรตามเสียงสระในชื่อตัวอักษร ซึ่งเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ ถ้านักเรียนทำได้รวดเร็ว สนุกสนานและถูกต้อง แสดงว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนสัญลักษณ์แทนเสียง ครูควรค่อยๆสอนสัญลักษณ์แทนเสียงจนครบ โดยเริ่มจากเสียงที่ออกเสียงยากก่อน (เสียงในภาษาไทยไม่มี)

12) ควรทำแผนภูมิแสดงสัญลักษณ์แทนเสียงติดไว้ให้เห็นเป็นประจำ

13) ควรทำบัตรสัญลักษณ์แทนเสียงแยกเป็นเสียงเดี่ยว(เหมือนบัตรตัวอักษร) ไว้สำหรับเล่นเกมต่างๆ ที่ช่วยให้นักเรียนจดจำเสียงหรือสัญลักษณ์ต่างๆได้ บัตรเพียงชุดเดียวสามารถนำมาทำกิจกรรมได้หลากหลายแล้วแต่ครูจะออกแบบ

14) ครูควรทำแผนภาพแสดงอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงไว้ใช้ในการสอนเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ในระยะเริ่มเรียน ควรนำมาให้ดูทุกครั้ง ที่นักเรียนต้องออกเสียงเหล่านั้น และควรติดแสดงไว้ให้นักเรียนเห็นจนคุ้นเคย

15) ควรมีกิจกรรมฝึกกล้ามเนื้ออวัยวะในการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เพื่อให้มีความพร้อม สามารถออกเสียงยากๆได้คล่องแคล่ว ควรทำในช่วงเริ่มต้นก่อนสอน จนกว่านักเรียนจะจดจำสัญลักษณ์และวิธีการออกเสียงได้

16) ครูจะต้องทำให้นักเรียนตระหนักถึงกระบวนการเรียนการสอนที่ครูใช้ว่า เมื่อสอนและฝึกแล้ว ต้องนำไปใช้ได้ เพราะครูจะวัดผลที่การใช้ ดังนั้น เมื่อทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามจะต้องมีการนำเสนอและอภิปราย จึงต้องศึกษาและฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง ควบคู่ไปกับความหมายอยู่เสมอ เพื่อให้สามารถนำเสนองานและแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่นได้

17) เมื่อพบข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักเรียน ให้วิเคราะห์ว่าเกิดจากอะไร เป็นความผิดที่สำคัญ เล็กๆน้อยๆ หรือเป็นเพียงความพลั้งพลาด ถ้านักเรียนจำนวนมาก ทำผิดเหมือนๆกัน

และเป็นความผิดที่สำคัญ ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ต่อไป ให้นำมา สร้างกิจกรรมใหม่ สอนซ้ำจนกว่าจะทำได้ ถ้าเป็นความผิดเล็กๆน้อยๆ ไม่มีผลต่อการสื่อสารก็ปล่อยผ่านไปได้ ถ้าเป็นความพลั้งพลาดหลงลืม ให้ใช้คำถามช่วยให้ระลึกได้

18) ครูควรจัดหาภาพยนตร์หรือสารคดีจากต่างประเทศมาฉายให้นักเรียนชมในเวลาว่าง (จอควรมีขนาดใหญ่) จะช่วยให้เกิดความคุ้นเคยกับเสียงภาษาอังกฤษ ได้เห็นทิวทัศน์ ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมนานาชาติ ฯลฯ เป็นการขยายโลกทัศน์ของเด็กที่ขาดโอกาส มีภาพยนตร์ดี ๆ จำนวนมากที่ช่วยสอนทักษะการคิด และทักษะการดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม ทำให้เด็กจะมีความสุข

19) เด็กบางคนไม่ต้องการดูภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษ บอกว่าดูไม่รู้เรื่อง อ่านไม่ทัน ครูอย่าเพิ่งท้อใจ นั่นเป็นเพราะเด็กยังไม่มีทักษะทั้งในการฟังและการอ่าน ฟังภาษาอังกฤษไม่ได้ อ่านคำบรรยายภาษาไทยก็ไม่ทัน ทำให้ดูไม่รู้เรื่อง ควรจูงใจให้ฝึกบ่อยๆ โดยหาภาพยนตร์ที่เด็กสนใจมากๆ มาฉาย เด็กจะใช้ความพยายามมากขึ้น และค่อยๆ พัฒนาการใช้อวัยวะต่างๆอย่างประสานกัน ทั้ง ตาดู หูฟัง สมองคิดไปพร้อมๆกัน พอทำได้แล้ว เด็กจะมีสมาธิในการเรียนมากขึ้น และเรียนรู้ได้ดีขึ้น

ความประทับใจในภาพยนตร์ จะทำให้เด็กเก็บภาพต่างๆ ที่เห็นนั้นไว้ในสมอง เมื่อครูอ้างถึงเรื่องราวเหล่านั้นในการสอน วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เด็กจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น

20) ควรเลือกเพลงมาเป็นสื่อการเรียนการสอนบ้าง เพลงช่วยเสริมทักษะภาษาได้ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้แล้ว สามารถนำมาทำโครงการแบบบูรณาการที่น่าสนใจได้หลายรูปแบบ เช่น แปลงเนื้อเป็นไทย ร้องเพลงประกอบลีลา ประกวดร้องเพลง นำมาประกอบละคร แปลเพลง ทำสมุดรวบรวมเพลงโปรด พร้อมคำศัพท์ ฯลฯ

21) ควรเลือกเพลงร่วมสมัยของเด็ก มาเป็นสื่อในการเรียนการสอนบ้าง เพราะเนื้อหาสำเนียงดนตรีเปลี่ยนไปตามยุคสมัยของเด็กด้วยเพื่อเขาจะได้นำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ เช่น ร้องพร้อมฟังจากวิทยุ ร้องเล่นกับเพื่อน ๆ หรือ ร้องประกวด เป็นต้น

22) การนำเพลง 2 ยุคที่มีเนื้อหาเป็นเรื่องเดียวกัน แต่ต่างแนวคิดกัน มาสอนพร้อมกันก็น่าสนใจ เรียนแล้วสามารถนำมาฝึกการคิดวิเคราะห์และการอภิปรายได้ เพลงที่วัยรุ่นสนใจ มักจะเกี่ยวกับความรัก เพลงที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคนรักในรูปแบบต่างๆ สามารถแทรกสอนเรื่องทักษะชีวิตและเพศศึกษาได้เป็นอย่างดี

23) การสอนออกเสียงให้ได้ผลต้องทำอย่างต่อเนื่อง เมื่อนักเรียนเข้าใจหลักและวิธีการออกเสียงแล้ว ควรให้ฝึกฟังกับเทป หรือวีดีโออย่างสม่ำเสมอ และให้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงด้วย เช่น ให้

ร้องเพลง ชมภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม หรือพูดคุยกับชาวต่างชาติ ฯลฯ ลองเลือกเพลงที่มีทำนองเร้าใจ แต่มีเนื้อหาที่ดี

24) ในการสอนออกเสียงควรกระตุ้นให้เด็กนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยมาใช้ในขณะเรียน เพราะภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ มีลักษณะร่วมที่คล้ายคลึงกันอยู่มาก ถ้ารู้จักวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือน ความต่าง จะช่วยเสริมความเข้าใจทั้ง 2 ภาษาดีขึ้น

25) ครูควรคิดหาเทคนิคแปลกๆ มาใช้ในการสอนออกเสียง ควรสอนเทคนิคการจดจำเสียงและสัญลักษณ์ที่ยากๆ โดยสอดแทรกอารมณ์ขัน ให้สนุกสนาน เพราะอารมณ์ ความรู้สึก ที่ประทับใจจะช่วยให้เรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น และจำได้ดีขึ้น

26) เมื่อพบปัญหาการออกเสียงของนักเรียน ควรเลือกข้อความสำหรับฝึก ให้เหมาะกับปัญหาของแต่ละคน แล้วช่วยให้เขาทำจนสำเร็จ ซึ่งนอกจากจะช่วยแก้ปัญหาแล้ว ยังช่วยสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และทำให้เกิดทัศนคติต่อการเรียนอีกด้วย

27) การออกเสียงวลีที่ออกเสียงให้ถูกต้องและรวดเร็วได้ยากมีประโยชน์มาก ควรรวบรวมไว้ฝึกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหา ถ้าจะนำมาสอน ครูต้องเรียนรู้และฝึกฝนก่อนให้คล่อง เพื่อให้เข้าใจกระบวนการที่แน่ชัด และเพื่อสร้างศรัทธาให้แก่นักเรียน ถ้าครูทำสิ่งที่ตนเองสอนไม่ได้ นักเรียนคงไม่ค่อยเชื่อว่าครูจะช่วยให้ประสบกับความสำเร็จได้ ความไม่เชื่อมั่นในตัวครู เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนดื้อ ไม่ทำตามที่ครูสั่ง

28) การสอนวลีที่ออกเสียงให้ถูกต้องและรวดเร็วได้ยาก นอกจากคำนึงถึงเสียงที่มีปัญหาแล้ว ควรเลือกบทที่มีความหมาย มีไวยากรณ์ถูกต้อง และสร้างอารมณ์ขัน ควรสอนความหมายของข้อความที่จะพูดก่อนเสมอ เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่า คนเราพูดอะไรต้องเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูดเสียก่อน เมื่อนักเรียนฝึกออกเสียงได้คล่องแล้ว ควรให้ใส่อารมณ์ความรู้สึกลงในน้ำเสียง รวมทั้งแสดงท่าทางให้เข้ากับเนื้อหาด้วย เพื่อให้เรียนรู้ธรรมชาติของการใช้ภาษา

29) ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมการออกเสียง เช่น การแข่งขันพูดวลีที่ออกเสียงให้ถูกต้องและรวดเร็วได้ยาก การแข่งขันอ่านสัญลักษณ์แทนเสียง การประกวดร้องเพลง เล่านิทาน อ่านข่าว แสดงบทบาทสมมติ เล่นละคร เป็นพิธีกร ฯลฯ

30) กิจกรรมการออกเสียงที่เคยใช้แล้ว และนักเรียนชอบ อาจฝึกเป็นกิจกรรมกลุ่มเพิ่มเติม ร้องเพลงเป็นวง เล่านิทานเป็นวง ร้องเพลงประกอบท่าทางเป็นกลุ่ม แข่งพูดเล่าเรื่องให้ตรงกับภาพช่วยกันแต่งบทสนทนาตลกๆ ฝึกพูดบทสนทนาให้คล่อง แล้วออกมาแสดงเป็นกลุ่ม ฯลฯ

31) ประโยคยาวๆ ในบทสนทนา หรือ บทอ่านที่ออกเสียงยาก นักเรียนจะพูดติดขัด ควรสอนให้พูดคำที่ออกเสียงยากนั้นก่อน และใช้เทคนิค พูดย้อน จากข้างหลังซ้ำๆ โดยเพิ่มขึ้นทีละคำ จนกว่าจะครบทั้งประโยค (เทคนิค Back chaining)

32) ควรแบ่งวลีที่ออกเสียงให้ถูกต้องและรวดเร็วได้ยากให้นักเรียนไปฝึก เพื่อนำมาแสดงในชั้น ให้งานซ้ำกันหลายๆคน เพื่อให้ปรึกษาหารือ ติ ชม แก้ไขซึ่งกันและกัน นักเรียนจะชอบมาก เตรียมฝึกซ้อมมาเต็มที่ ออกเสียงให้ดี ทำท่าทางคล่องแคล่ว มีต่างรูปแบบแล้วแต่บุคลิกของแต่ละคน

33) การสอนเสริมออกเสียงอย่างครบถ้วน ทั้งด้านเนื้อหา และกระบวนการ ต้องใช้เวลาประมาณ 7 วัน นักเรียนจะได้เรียนรู้ และฝึกฝนการออกเสียง อย่างเพียงพอ พร้อมๆกับได้ฟื้นฟูความรู้และทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ได้ทำกิจกรรมแบบบูรณาการอย่างสนุกสนาน โดยการฝึกทักษะคิดวิเคราะห์ กระบวนการสร้างสรรค์งาน ความรักการเรียนรู้ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนด้วย

34) การอบรมการออกเสียงอย่างเข้มข้น ควรใช้กับนักเรียนที่มีความถนัดและสนใจภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ แต่ยังขาดทักษะและความมั่นใจในการออกเสียง เพื่อให้นักเรียนเหล่านี้พัฒนาการเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ สามารถใช้ภาษาในการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ อาจจัดให้แสดงโชว์ในงานต่างๆ ช่วยให้ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองและชุมชนเพิ่มขึ้น

35) การสอนเสริมทักษะการออกเสียงให้แก่นักเรียนที่มีทักษะในการสื่อสารต่ำกว่าระดับความรู้ควรทำอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนเหล่านี้จะคับข้องใจ เนื่องจากมีความรู้และความคิดที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักวิธีการออกเสียง จึงมักมีอาการอึดอัด ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม การสอนเสริมลักษณะนี้อาจใช้เวลาเพียง 1 - 2วัน เพื่อช่วยให้นักเรียนออกเสียงข้อความที่ต้องการสื่อสารได้อย่างมั่นใจ และกล้าแสดงออกมากขึ้น (สิริพร กุ่ยกระโทก, *ข้อคิดและข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียง (Pronunciation)* วันที่สืบค้น 23 กรกฎาคม 2555 จาก http://www.kroobannok.com/blog/35365)

ส่วน วรรณี โสมประยูร (2553: 135-139) อธิบายถึงกระบวนการและวิธีการอ่านออกเสียงไว้ว่า การอ่านมีลักษณะเป็นกระบวนการ โดยเป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์กันระหว่างภาษาเขียน เสียง และการรับรู้ระหว่างตากับประสาทตา แล้วการรับรู้ทางประสาทตาก็ส่งไปยังสมองถึงสิ่งที่ได้อ่านจนถึงการยอมรับ แล้วจึงแปลความจากสิ่งที่ได้รับรู้นั้น ๆ เด็กจะแปลจากตัวอักษรหรือคำเป็นเสียงก่อนแล้วเสียงที่อ่านจะกระตุ้นให้เกิดภาพและความหมายขึ้นในจิตใจ ดังนั้น เด็กที่เริ่มหัดอ่านจึงอ่านออกเสียงก่อน การเตรียมความพร้อมทางการอ่านก็ต้องสอนให้เด็กออกเสียงคำที่จะอ่านก่อน เพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายคำ การอ่านที่จะประสบผลดีนั้น ครูผู้สอนอ่านควรเข้าใจลักษณะ

กระบวนการอ่าน นอกจากนั้น ยังได้กล่าวถึงหลักการสอนอ่านว่า มีหลักการที่สำคัญ คือ ความพร้อม ความต้องการ ประสบการณ์ และความสามารถในการรับรู้ของเด็ก วิธีการสอนจึงมีหลากหลายวิธี อาทิ วิธีการสอนอ่านแบบแจกลูก แบบสะกดคำ แบบเป็นคำเป็นประโยค แบบใช้แผนภูมิประสบการณ์

ประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ กล่าวถึง รูปแบบกระบวนการ “7 ท” ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เกิดจากการกลั่นกรองจากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยกับนักเรียนชาวเขาเผ่ามูเซอแดง ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นระยะเวลา 9 ปี และได้มีการปรับปรุงแก้ไขมาโดยตลอดจนประสบผลสำเร็จว่ามีรูปแบบกระบวนการดังนี้

1) ทดสอบ การทดสอบ หมายถึง กระบวนการอย่างหนึ่งที่จะให้ได้มาซึ่งจำนวน ปริมาณ หรือคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้เครื่องมือเป็นสิ่งเร้าให้ผู้ตอบแสดงพฤติกรรมที่สังเกตได้ออกมา การทดสอบควรทำหลายวิธี เช่น การทดสอบปากเปล่า การทดสอบภาคปฏิบัติ หรือการทดสอบโดยการเขียนตอบ ซึ่งจะมีการทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน การทดสอบนี้จะทำให้ครูทราบถึงความแตกต่างด้านความรู้ของนักเรียนแต่ละคน สามารถจำแนกนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน เพื่อเตรียมพัฒนาให้เป็นไปตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

2) ท่องอาขยาน อาขยานคือบทท่องจำ การบอกเล่า การบอก การสวด เรื่อง นิทาน" อาขยาน" อ่านออกเสียงได้ 2 อย่าง คือ อา - ขะ - หยาน หรือ อา - ขะ –ยาน มีประโยชน์หลายประการ อาทิ ช่วยในการอ่านทำให้อ่านได้ถูกต้อง แตกฉาน ไม่ตะกุกตะกัก ซึมซับอรรถรสของคำประพันธ์ที่มีสัมผัสคล้องจอง ก่อให้เกิดอารมณ์อ่อนหวานอ่อนโยน ค่อย ๆ เข้าใจความหมายของคำประพันธ์นั้น ใช้ส่วนที่กินใจเป็นคติสอนใจ การท่องอาขยานทำให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ต่าง ๆ ได้อย่างมีความหมาย มีทักษะในการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้เทียบเคียงการอ่านคำอื่น ๆ ได้ โดยให้นักเรียนท่องบทอาขยานที่ครูเลือกให้อย่างน้อย 1 บท และเลือกบทที่ตนเองสนใจ อีก 1 บท

3) ไทยลูกทุ่ง เพลงไทยลูกทุ่ง เป็นเพลงที่มีความไพเราะ มีจังหวะและทำนองคุ้นหูคนไทยมากที่สุด การนำเพลงลูกทุ่งมาใช้ในการเรียนการสอนจะช่วยให้นักเรียนออกเสียงได้อย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังช่วยอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของไทยไว้อีกทางหนึ่งด้วย โดยในแต่ละปีการศึกษานักเรียนทุกคนต้องเลือกร้องเพลงไทยลูกทุ่ง คนละ 1 เพลง และเมื่อร้องได้แล้วก็เข้าประกวดในเวทีต่าง ๆ เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่อไป

4) ทบทวน หลังจากเรียนบทเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องมีการทบทวน ด้วยการให้นักเรียนทำแบบฝึกชุดต่างๆ เช่นแบบฝึกการอ่านคำมาตราต่าง ๆ แบบฝึกการเขียนคำชนิดต่าง ๆ เป็นต้น

5) เทียบเคียง การสอนการเขียน เช่นการเขียนเรียงความ การแต่งคำประพันธ์ และการสอนการพูด เช่น การเล่านิทาน จำเป็นต้องมีตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนได้ดูเป็นตัวอย่าง เพื่อนำไปเทียบเคียงและสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง การเทียบเคียงจากตัวอย่างนี้ หลายคนอาจเข้าใจว่าจะทำให้นักเรียนไม่มีความคิดสร้างสรรค์ แต่ที่จริงแล้ว จะช่วยเป็นแนวทางในการเขียน และการพูดให้นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้เป็นอย่างดี

6) เทคโนโลยี การเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยี มาช่วยในการสอนเพื่อช่วยเหลือครูผู้สอน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การให้นักเรียนค้นหาความหมายของคำ รวมทั้งข้อมูลต่าง ๆ จากอินเทอร์เน็ต การใช้เทคโนโลยีนี้ช่วยให้นักเรียนได้เรียนซ้ำกันหลายรอบ โดยครูไม่ต้องเสียเวลาสอนซ้ำหลายครั้ง ทำนักเรียนให้มีเวลาเรียนมากขึ้น ครูมีภาระงานลดลง และสามารถค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

7) ทุ่มเท การเรียนภาษาไทยของนักเรียนทีใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้น เหนือสิ่งอื่นใดครูต้องทุ่มเท เสียสละเวลาให้นักเรียนมากที่สุด โดยเฉพาะในเวลาเรียนที่ต้องสอนให้เต็มเวลา และนอกเวลาเรียนที่ต้องสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนอ่อน ทำวิจัยในชั้นเรียนแก้ปัญหานักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน และสอนเพิ่มเติมนักเรียนกลุ่มเก่งให้มีความสามารถเป็นเลิศในการใช้ภาษาไทย (ประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ, *การสอนภาษาไทยแบบ 7 ท การปฏิบัติงานที่เป็นเลิศ* วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จาก http://km.mhs1.go.th/?name=research&file=readresearch&id=61)

รูปแบบกระบวนการสอนภาษาไทยดังกล่าว มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านออกเสียงคือ มีการฝึกท่องอาขยาน ร้องเพลง มีอุปกรณ์เทคโนโลยีช่วยสอน โดยครูต้องสังเกตปัญหา หาทางแก้ไข มีการใช้แบบฝึก และการทบทวนหลังบทเรียนเสมอ

สาขาวิชาภาษาไทย ศศ.บ. และสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสารทางธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ โดยคณาจารย์ผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนทัศนะมีประสบการณ์การสอนนักศึกษาชาวจีนที่มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล นครคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน การสอนภาษาไทยแก่ชาวเยอรมันในมหาวิทยาลัยพัสเซา (Passau) และมหาวิทยาลัยมึนสเตอร์ (Muenster) และนักศึกษาชาวเวียดนาม สรุปตามประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1) ภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศมักประสบปัญหาในการสื่อสาร หากผู้เรียนไม่ได้มีภาษาแม่เป็นภาษามาตรฐานสากล ทั้งนี้นอกจากผู้เรียน จะไม่เข้าใจภาษาของผู้สอนแล้ว ผู้สอนเองก็ไม่เข้าใจภาษาของผู้เรียนเช่นเดียวกันจึงจำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อหาช่องทางในการแก้ปัญหาให้สามารถสื่อสาร ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนได้ คณาจารย์มีความคิดเห็นและวิธีการที่ใช้สำหรับแก้ปัญหาดังกล่าวว่า

ผู้สอนต้องใส่ใจความหมายของคำในภาษาของผู้เรียน (ภาษาจีน - ไทย จากพจนานุกรม) จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ในระดับหนึ่ง หรืออีกอย่างให้นักศึกษาจีนรุ่นพี่ ช่วยแปลคำศัพท์ภาษาไทยเป็นภาษาจีนแล้วเขียนหรือพิมพ์ไว้ล่วงหน้าจะช่วยทุ่นเวลาในการอธิบายคำได้มาก

การสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ ผู้สอนต้องทำการวิจัยผู้เรียนก่อนเสมอว่าเหตุผลใดที่ทำให้ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาไทย และความคาดหวังของผู้เรียนคืออะไร เพื่อให้สามารถจัดการการเรียนรู้ได้ตรงกับที่ผู้เรียนต้องการ นอกจากนี้แล้วควรทำการสอบถามความต้องการของผู้เรียนเป็นระยะ การสอนภาษาไทยให้ชาวจีนและชาวเวียดนาม ในระยะเริ่มแรกที่ผู้เรียนยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ ในการสอนมีความจำเป็นต้องใช้สื่อกลางในหลากหลายลักษณะ เช่น

1.1) อวัจนภาษา (ภาษากาย ภาษาท่าทาง การใช้สีหน้า แววตา และภาษาความรู้สึก)

1.2) ภาษาอังกฤษ ใช้ลักษณะของภาษาเขียน เป็นคำ ๆ แล้วใช้ภาษาพูดเป็นภาษาไทย ถ้านักเรียนเรียนรู้เรื่อง "คำ" แล้ว บางประโยคใช้รูปแบบประโยคเขียนแล้ว เปรียบเทียบกับประโยคภาษาไทย

1.3) ภาษาภาพ ประกอบการเรียนการสอนการใช้คำ

1.4) ภาษาจีนบางคำ ที่จำเป็นในการสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน

การสื่อสารจะใช้ภาษาพูดแบบสลับภาษาบ้างในบางครั้ง เช่น ในหนึ่งประโยคจะใช้ทั้งภาษาไทย ภาษาจีนและภาษาอังกฤษ แรกๆ นักศึกษาอาจสับสนอยู่ แต่หลัง ๆ นักศึกษาก็เข้าใจสิ่งที่สื่อสารกับพวกเขา ฉะนั้นการสอนทุกครั้งจะเน้นการใช้ภาษาไทยในการสอน แต่บางครั้งก็จะใช้การสลับภาษาในการสื่อสาร ในเบื้องต้นให้ผู้สอนใช้ภาษาของผู้เรียนซึ่งเป็นคำหรือประโยคที่จำเป็นเพื่อให้ง่ายในการสื่อสารในห้องเรียน ซึ่งผู้สอนต้องศึกษาเบื้องต้นก่อน หากผู้เรียนมีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษดีอาจใช้ภาษาอังกฤษก็ได้โดยใช้ควบคู่ไปกับภาษาไทย เมื่อผู้เรียนคุ้นชินจึงใช้ภาษาไทย

มากขึ้น ก็ลดการใช้ภาษาของผู้เรียนหรือภาษาอังกฤษ จนในที่สุดก็ไม่ใช้ภาษาอื่นเลย ซึ่งผู้สอนจำเป็นต้องใช้อวัจนภาษาประกอบด้วย

ผู้สอนจะต้องมีสื่อประกอบในการสอน เช่น บัตรคำ รูปภาพ หรือแม้แต่การใช้ท่าทางของผู้สอนเอง และเริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและใช้บ่อยที่สุด เรียนรู้ได้ง่าย และคำศัพท์ที่ใช้ต้องอยู่ในโครงสร้าง สามารถใช้ได้ทั่วไปตลอดเวลา นอกจากนี้การใช้บัตรคำยังมีประโยชน์ในการเชื่อมโยงคำและเรื่องราวจากสิ่งที่เห็นจากภาพ เป็นการสร้างเสริมจินตนาการได้อย่างดีด้วย

เราควรศึกษาพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียนมาบ้างเพื่อให้สามารถสื่อสารกันได้เข้าใจ แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว จะใช้ภาษาสากลนั่นคือ ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แต่จะใช้ภาษาไทยกล่าวก่อนเสมอ ต่อเมื่อเด็กไม่เข้าใจแล้วถึงใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวอธิบายซ้ำ แต่ในกรณีที่เด็กฟังไม่ทัน หรือไม่เข้าใจก็จะใช้การวาดรูป หรือเขียนคำ เขียนประโยค ที่ต้องการสื่อลงบนกระดานเพื่อให้เด็กสามารถเปิดพจนานุกรมเพื่อค้นหาคำศัพท์ได้

2) ความยาก และความท้อของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

ความยาก และความท้อของผู้เรียนภาษาต่างประเทศเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนต้องทำความเข้าใจในภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน ซึ่งจากประสบการณ์การจัดการเรียนรู้พบว่า ความยากของการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นอยู่ที่การขาดทักษะในการสื่อสารทำให้ไม่สามารถส่งสารได้ดังใจ และนำไปสู่ความท้อแท้ไม่อยากเข้าเรียนเมื่อได้รับการมอบหมายงาน มักจะลอกงานของเพื่อนส่งโดยไม่อาจเข้าใจคำถาม และเนื้อหาที่เรียนรู้

จากประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาต่างชาติ พบว่าแรก ๆ นักศึกษาก็รู้สึกเรียนภาษาไทยยากและท้อแท้ โดยเฉพาะการออกเสียงพูด และการออกเสียงตัวสะกด ยิ่งเป็นตัวสะกดแม่กง แม่กน และแม่กด เมื่อทราบสาเหตุความท้อแท้ของนักศึกษา ต้องพยายามที่จะช่วยพวกเขาเป็นรายบุคคล โดยใช้เวลาว่างซ่อมเสริมพวกเขา แต่ไม่ได้บังคับว่าทุกคนต้องมาเรียน พอช่วยเหลือแล้วพบว่าพวกเขามีความกล้าที่จะสื่อสารกับผู้สอนมากขึ้น และต้องให้กำลังใจพวกเขาว่า การเรียนภาษาต่างประเทศ หากท้อแท้ก็จะไม่อยากเรียน ขอให้นักศึกษาคิดว่าภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งในการใช้สื่อสาร อย่างน้อยก็ใช้สื่อสารกับผู้สอนและให้หมั่นฝึกฝน เพราะการเรียนภาษานับเป็นทักษะ จึงต้องฝึกฝนบ่อย ๆ

หากพบว่าผู้เรียนเกิดความท้อแท้ ผู้สอนมีหน้าที่ต้องให้กำลังใจ โดยใช้วิธีการพูดคุยเป็นการส่วนตัว ไม่ย้ำข้อผิดพลาด หากเรียนในชั้นเรียนต้องไม่ทำให้ผู้เรียนคนนั้นเกิดความอับอายหรือขาดความมั่นใจ และหากมีโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงการใช้ทักษะซึ่งผู้สอนคิดว่าผู้เรียนสามารถทำได้ เช่น

ให้เขียนคำง่าย ๆ หรืออ่านข้อความง่าย ๆ หรือพูดแนะนำตัวเอง จากนั้นผู้สอนก็ให้กำลังใจผู้เรียน โดยการชื่นชมเป็นภาษาไทยก่อนแล้วแปลเป็นภาษาของเขา เช่น เก่งมาก ในภาษาจีนใช้ เหิ่นปั้ง เป็นต้น หรือบอกว่าผู้เรียนทำได้ดีขึ้น แต่หากต้องการสอนหรือแนะนำข้อผิดพลาดควรใช้ประโยคในลักษณะดังนี้ เก่งมาก ทำได้ดีขึ้น วิธีการดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจไม่ท้อถอย

กรณีผู้เรียนมีความท้อใจเรื่องการฟังอาจารย์ผู้สอนที่ยังไม่สามารถเข้าใจได้ ผู้เรียนที่มีเจตคติที่ดีสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้เร็ว ผู้เรียนบางคนที่ยังมีเจตคติที่ไม่ดีนัก ไม่ขยันเท่าที่ควร หรือท้อใจง่าย ต้องใช้วิธีสร้างกำลังใจด้วยการพูดคุยกับผู้เรียนในเรื่องชีวิตประจำวัน ชีวิตส่วนตัว หรือความมุ่งหวังในอนาคต เพื่อสร้างแรงจูงใจนักศึกษา

เมื่อผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในระดับการสื่อสารได้เบื้องต้นแล้ว ผู้เรียนบางส่วนจะมีความท้อใจเรื่องการฟัง และการถ่ายทอดด้วยการเขียนจาการฟัง เพื่อให้สามารถ เขียนได้เหมือนคนไทย การแก้ไขปัญหาความท้อใจดังกล่าว ต้องฝึกการฟัง การรับฟังการออกเสียง โดยใช้การแสดงลักษณะของการออกเสียงและอวัยวะของการออกเสียง ประกอบด้วย นอกจากนี้ต้องสร้างแรงจูงใจด้วยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ จากสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนประทับใจ เพื่อให้ผู้เรียนมีความต้องการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ด้วยการเขียน การพูด นอกจากนี้มีการสร้างแรงบันดาลใจให้เห็นว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติสามารถนำเสนอความคิดความรู้สึกของตนเองได้ (มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ , *จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ* วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จากhttp://netra.lpru.ac.th/ ~panuwat_s / km3.html)

จากหลักการและวิธีการสอนตามที่กล่าวมาข้างต้น ประกอบกับทัศนะของ แฟรงค์ แมร์ และลอเรนซ์ (อ้างถึงใน บันลือ พฤกษะวัน, 2532: 16-17) ที่ได้ค้นคว้าและพบมิติเกี่ยวกับวิธีการเรียนอ่านของเด็กว่า “เด็กเรียนอ่านได้ 3 ทางด้วยกันคือ ทางตา หู และการจำรูปคำ” ทำให้ผู้วิจัยคิดว่า การสร้างแบบฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย ควรมีลักษณะที่สอนอ่านโดยฝึกให้นักเรียนฝึกฟังและจำแนกความแตกต่างของเสียง มีคำอ่านและความหมายประกอบคำศัพท์ ก่อนที่จะเน้นการฝึกกิจกรรมออกเสียงคำศัพท์หน่วยเสียงที่เป็นปัญหา

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการที่ต้องได้รับการสอนและมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านออกเสียงนั้น พบว่ามีงานวิจัยที่เป็นการสร้างชุดการสอนสำหรับการฝึกอ่านออกเสีย เช่น งานวิจัยเรื่อง ชุดการสอนการอ่านออกเสียงวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าเย้า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทปบันทึกภาพเป็นสื่อหลัก ของ ประชวน

เขื่อนเพชร งานวิจัยเรื่อง ชุดการสอนการสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาวสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับต้น ของ ประภัสสร เกตุจันทร์ การศึกษาผลของตัวแบบในการสอนที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ ฟารีดา สุบินวิภู งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวต่างชาติ เช่น งานวิจัยเรื่อง ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ของ ศุลีพร นราสุวรรณ งานวิจัยเรื่อง การออกเสียงวรรณยุกต์และสระในภาษาไทยของนักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โครงการไทยศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ของ ธนิกาญจน์ ซิงค์ และงานวิจัยทางด้านกลวิธีในการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ เช่น วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน ของลู เฉิง (Lu Sheng) วิจัยเรื่อง กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ : วิเคราะห์จากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน 8 เล่ม ของ นวลทิพย์ เพิ่มเกสร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการสอนอ่านออกเสียงให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาท้องถิ่น ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ หรือเป็นชาวต่างชาติ มีอาทิ งานวิจัยของ ประชวน เขื่อนเพชร (2542) ซึ่งได้วิจัยเรื่องชุดการสอนการอ่านออกเสียงวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าเย้า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทปบันทึกภาพเป็นสื่อหลัก มีจุดมุ่งหมายคือ (1) เพื่อพัฒนาชุดการสอนการอ่านออกเสียงวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าเย้า ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 โดยใช้เทปบันทึกเสียงเป็นสื่อหลักให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยยึดระบบการสอนแผนจุฬา (2) เพื่อศึกษาความก้าวหน้าด้านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอน และ (3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาวเขาเผ่าเย้า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยกว๊าน จำนวน 21 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ (1) เครื่องมือต้นแบบชิ้นงาน ได้แก่ ชุดการสอน การอ่านออกเสียงวิชาภาษาไทย โดยใช้เทปบันทึกเสียงเป็นสื่อหลักซึ่งพัฒนา ตามระบบการสอนแผนจุฬา จำนวน 6 หน่วย คือ หน่วยที่ 1 การอ่านออกเสียง พยัญชนะต้น ร,ล หน่วยที่ 2 การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร หน่วยที่ 5 การอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ล หน่วยที่ 4 การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สะกด น หน่วยที่ 5 การอ่านออกเสียงพยัญชนะสะกด ก หน่วยที่ 6 การอ่าน ออกเสียงพยัญชนะสะกด บ (2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และ (3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อชุดการสอนการอ่านออกเสียงวิชา ภาษาไทย โดยใช้เทปบันทึกเสียงเป็นสื่อหลัก การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการ โดยการนำชุดการสอนที่สร้างขึ้นไปทดสอบหาประสิทธิภาพด้วยการทดลองแบบเดี่ยว

ทดลองแบบกลุ่ม และทดลองภาคสนาม การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของ ชุดการสอนใช้สูตร E_1/E_2 การหาความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนจาก การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนใช้ t-test และการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อชุดการสอนใช้ค่ามัชฌิมเลขคณิตและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนทั้ง 6 หน่วย มีประสิทธิภาพ 79.05/79.52, 79.52/80.00, 80.71/80.95, 81.19/81.43, 91.19/81.90 และ 81.43/ 82.38 ตามลำดับ เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้จากชุดการสอนโดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนชอบเรียนจากชุดการสอนในระดับมากที่สุด

ส่วน ประภัสสร เกตุจันทร์ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ชุดการสอนการสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาวสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติระดับต้น มีจุดมุ่งหมายคือ (1) เพื่อสร้างชุดการสอนการสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาว สำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับต้น (2) เพื่อศึกษาผลความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้ชุดการสอนการสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติไทย – จีน สมุทรปราการ จำนวน 15 คน ชุดการสอนดังกล่าวมี 7 ชุด ชุดที่ 1 ปฐมนิเทศและการสร้างความคุ้นเคย และทำแบบทดสอบวัดความก้าวหน้าด้านการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 2 การสอบอ่านเพื่อวัดความก้าวหน้าด้านการสะกดคำก่อนเรียน ชุดที่ 3 พยัญชนะและสระไทย ชุดที่ 4 การสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระ อา และสระ ออ ชุดที่ 5 การสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระ อี และสระ อือ ชุดที่ 6 การสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระ เ- สระ แ– และ สระ โ- ชุดที่ 7 การสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระอู และสระ เออ และมีแบบทดสอบการเขียน (หลังเรียน) เป็น การสอบวัดความก้าวหน้าด้านการเขียนสะกดคำหลังการใช้ชุดการสอน แต่ละชุดการสอนมีคำชี้แจงในการใช้ชุดการสอน และคู่มือครู ในคำชี้แจงประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับการเตรียมตัว การจัดกิจกรรม บทบาทของครู สื่อและอุปกรณ์ ซึ่งได้แก่ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน บัตรคำ ภาพ นิทาน แบบฝึก ส่วนคู่มือครูประกอบด้วย จุดประสงค์ วิธีดำเนินการ สื่อและอุปกรณ์ และการประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น และมีความก้าวหน้าในการเขียนและอ่านสะกดคำอักษรกลางกับสระเสียงยาวหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยทั้งสองเรื่อง แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดการสอนในการสอนอ่านออกเสียง ซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรม แบบฝึกหัดต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงที่ดีขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบในการสอนอ่านออกเสียง คือ งานวิจัยของ ฟารีดา สุบินวิภู (2546) ซึ่งศึกษาเรื่อง ผลของตัวแบบที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนสองภาษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาผลของตัวแบบที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนสองภาษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน ตลอดจนกิริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสองชนิดของตัวแบบจำแนกเป็น 2 ชนิด คือ ตัวแบบครูและตัวแบบวีดีทัศน์ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยจำแนกเป็น 3 ระดับ คือ สูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำนวน 60 คน ที่ใช้ภาษามลายูท้องถิ่นเป็นภาษาแม่ และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยตัวแบบครู กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยตัวแบบวีดีทัศน์ แต่ละกลุ่มทดลองมี 3 กลุ่มย่อย ประกอบด้วยนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ ใช้เวลาทดลอง 2 สัปดาห์ หลังจากการสอนให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับการทดลองแบบสุ่มกลุ่มทั่วไป (GRB -2) รูปแบบผสม (Mixed - Model) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสองภาษาที่ได้รับการสอนโดยใช้ตัวแบบครู และตัวแบบวีดีทัศน์ มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาไทยไม่แตกต่างกัน นักเรียนสองภาษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างชนิดของตัวแบบกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาในการอ่านออกเสียงนั้น ศุลีพร นราสุวรรณ (2547) ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น 20 เสียง ได้แก่ [p t tɕ k p^h t^h $tɕ^h$ k^h b d m n ŋ l r f s h w j] และคู่เทียบหน่วยเสียงพยัญชนะแบบพ่นลมเบาและพ่นลมแรง 3 คู่ ได้แก่ [p, p^h] [t, t^h] [k, k^h] โดยศึกษาตามตัวแปรอิทธิพลเสียงภาษาแม่ของผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่แทรกแซงการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการบันทึกวีดีโอเทปการอ่านออกเสียงรายการคำศัพท์ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 -4 และนักศึกษาปริญญาโท รวมทั้งหมด 27 คน จากภาควิชาภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และโอเชียเนีย คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยโอซากา วิชาภาษาต่างประเทศ ประเทศญี่ปุ่น ผลการศึกษาแสดงด้วยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า เสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการออกเสียง เรียงลำดับจากมากไปน้อย 18 เสียง ได้แก่ [r ŋ p w t h f p^h $tɕ^h$ t^h j l k k^h tɕ d s b] ส่วนอีกสองเสียง คือ [n m] นั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่มีปัญหาในการออกเสียงเลย ปัญหาในการออกเสียงที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นอิทธิพลภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่างที่แทรกแซงการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทย 4 ลักษณะ คือ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยซึ่งไม่มีในภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยซึ่งไม่มีปรากฏในตำแหน่งต้นคำภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะแบบพ่นลมเบาสับสนกับแบบพ่นลมแรงในภาษาไทย ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป แต่เป็นเพียงเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกันในภาษาญี่ปุ่น ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทย ซึ่งมีสาเหตุมาจากอิทธิพลการแทรกแซงของเสียงสระในภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง

นอกจากนั้น ธนิกาญจน์ ซิงค์ (2550) ศึกษาเรื่อง การออกเสียงวรรณยุกต์และสระในภาษาไทยของนักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โครงการไทยศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อวิเคราะห์การออกเสียงวรรณยุกต์และสระในภาษาไทยของนักศึกษานานาชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษานานาชาติที่เรียนวิชาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ 1 (LG .126 Thai for Non-Native Speakers 1) โครงการไทยศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 12 คน แบ่งเป็นสัญชาติอเมริกัน 11 คน และออสเตรเลีย 1 คน วิธีการเก็บข้อมูลประกอบด้วยการอ่านประโยคทดสอบและการแสดงบทบาทสมมติในการสนทนา ข้อมูลที่ได้รับจากกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นสำหรับวิเคราะห์รูปแปรเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 360 เสียง และสำหรับวิเคราะห์รูปแปรเสียงสระทั้งหมด 1,248 เสียง ผลการศึกษาแสดงด้วยค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ (χ^2) ($p<0.01$) ผลการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแปรจำนวน 6 รูปในการออกเสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียง รูปแปรมาตรฐานเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดในการออกเสียงและมีความถี่เกินร้อยละ 50 ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์เอก รูปแปรมาตรฐานเสียงวรรณยุกต์สามัญมีความถี่สูงสุด (ร้อยละ 83.3) ในด้านเสียงสระ รูปแปรปรากฏจำนวนในการออกเสียงสระเดี่ยวแต่ละเสียง รูปแปรมาตรฐานเสียงสระเดี่ยวทั้งหมดปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดในการออกเสียง แต่รูปแปรมาตรฐานเสียงสระเดี่ยวเพียง 17 เสียงมีความถี่สูงสุด ร้อยละ 50 ขึ้นไป (ยกเว้นเสียงสระ /e:/) รูปแปรมาตรฐานเสียงสระ /i i: a: u: / มีความถี่สูงสุด (ร้อยละ 77.7-95.9) สำหรับเสียงสระประสมพบว่า รูปแปรปรากฏจำนวน 2-3 รูปในการออกเสียงสระ /ia/ และ /ua/ ในการออกเสียงสระ /ɯa/ มีรูปแปร

ปรากฏจำนวน 5 รูป รูปแปรมาตรฐานเสียงสระประสมทั้งหมดปรากฏในอัตราความถี่สูงสุดในการออกเสียง และมีความถี่สูงสุดร้อยละ 50 ขึ้นไป รูปแปรมาตรฐานเสียงสระ /ia/ และ /ua/ มีความถี่สูงสุด (ร้อยละ 98.6 และ 81.9 ตามลำดับ)

การศึกษาปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวต่างชาตินั้น จะช่วยทำให้ผู้สอนได้เข้าใจสาเหตุและหาวิธีการแก้ไขได้ตรงประเด็น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการอ่านของตนเองให้ดีขึ้นได้

นอกจากนั้นยังมี งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบและวิธีการสอนอ่านออกเสียง อาทิ Lu Sheng (2553) ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน มีจุดมุ่งหมายคือ (1) เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน (2) เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพ E_1/E_2และ (3) เพื่อรับรองรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กลุ่มที่อย่างที่ใช้สัมภาษณ์ในเชิงลึก คือ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย และนักศึกษาที่เคยเรียนภาษาไทย ในสถาบันอุดมศึกษามณฑลยูนนาน จำนวน 45 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดสอบประสิทธิภาพรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ คือ นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนานที่เรียนภาษาไทย ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 35 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) รูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน (2) แผนการสอนตามรูปแบบการสอนออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน (3) แบบทดสอบหลังเรียน (4) แบบประเมินรับรองรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีนโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ผลการศึกษาพบว่ารูปแบบการสอนออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ทบทวนความรู้เดิม (2) นำเสนอความรู้ใหม่โดยใช้สัทอักษร (3) กิจกรรมสัมพันธ์ (4) ทดสอบหลังเรียน (5) ประเมินและปรับปรุง ผลการทดสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน พบว่ามีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 81.51/82.51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ผลการประเมินรับรองรูปแบบการสอนการ

ออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน จากผู้ทรงคุณวุฒิ อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

ส่วนนวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2551) ศึกษาเรื่อง กลวิธีบางประการในการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ : วิเคราะห์จากแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน 8 เล่ม จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้สอนภาษาไทยพื้นฐานแก่ชาวต่างประเทศในด้านทักษะทางภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งกลวิธีบางประการจากแบบเรียนพื้นฐานระดับต้น (Beginning Thai)ที่พิมพ์เผยแพร่ทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ โดยได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านออกเสียงโดยทั่วไปว่ามี 2 แบบคือ วิธีการรับรู้ เข้าใจและการเลียนแบบ วิธีการวิเคราะห์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์ ส่วนวิธีการสอนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองมี 10 วิธีคือ (1) ไวยากรณ์และการแปล (The Gramar – Translation Method) (2) วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) (3) วิธีสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Method) (4) วิธีสอนแบบฟังและพูด (The Audio –lingual Method) (5) วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory) (6) วิธีสอนแบบเงียบ (Silent Way) (7) วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method) (8) วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) (9) การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) (10) วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) ผลการศึกษาพบว่า แบบเรียนภาษาไทยพื้นฐานจำนวน 5 เล่ม แยกเนื้อหาเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การสอนทักษะการฟังร่วมกับการพูด และการสอนทักษะการอ่านร่วมกับการเขียน มีเนื้อหาแสดงกลวิธีการฟัง-การพูดจากวิธีสอนแบบตรง ร่วมกับวิธีสอนแบบฟังและพูด ในขณะที่พบว่า แบบเรียนส่วนใหญ่มีกลวิธีการสอนการอ่าน-การเขียนจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล แบบเรียนฯ จำนวน 1 เล่ม แสดงกลวิธีการสอนแบบฟังและพูด ร่วมกับวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบเรียนฯ จำนวน 1 เล่ม แยกเนื้อหาเป็น 2 ส่วน ได้แก่ อักขรวิธีและการสนทนา ในเนื้อหาส่วนการสนทนานั้นมีทักษะการอ่านและการเขียนแทรกอยู่ด้วยในลักษณะบูรณาการทักษะ อย่างไรก็ตามกิจกรรมการเรียนการสอนของบทเรียนทั้งเล่มนี้ ใช้วิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล แบบเรียนฯ จำนวน 2 เล่ม ที่เนื้อหาลักษณะบูรณาการทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเข้าด้วยกัน และกิจกรรมการเรียนการสอนแสดงว่าใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากงานวิจัยดังที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่า การสอนอ่านออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างชาตินั้น ผู้สอนควรเริ่มจากการศึกษาสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง โดยคำนึงถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการออกเสียงภาษาไทย ศึกษาปัญหาอย่างถ่องแท้ และหามาตรการหรือแนวทางเพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ดีขึ้น

2. หน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาจีน

2.1 หน่วยเสียงภาษาไทย

กาญจนา นาคสกุล (2541) กล่าวว่า หน่วยเสียงในภาษาไทย ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ดังนี้

2.1.1 เสียงพยัญชนะภาษาไทย

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง แบ่งเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1) พยัญชนะระเบิด (plosive) และพยัญชนะกัก (stop) มี 11 หน่วยเสียง คือ

/p/	รูปพยัญชนะ ป	เสียงไม่ก้อง	ไม่มีลม	เกิดที่ริมฝีปาก
/t/	รูปพยัญชนะ ฏ ต	เสียงไม่ก้อง	ไม่มีลม	เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก
/c/	รูปพยัญชนะ จ	เสียงไม่ก้อง	ไม่มีลม	เกิดที่เพดานแข็ง
/k/	รูปพยัญชนะ ก	เสียงไม่ก้อง	ไม่มีลม	เกิดที่เพดานอ่อน
/?/	รูปพยัญชนะ อ	เสียงไม่ก้อง	ไม่มีลม	เกิดที่ช่องว่างระหว่างเส้นเสียง
/ph/	รูปพยัญชนะ ผ พ ภ	เสียงไม่ก้อง	มีลม	เกิดที่ริมฝีปาก
/th/	รูปพยัญชนะ ฐ ฑ ฒ ถ ท ธ	เสียงไม่ก้อง	มีลม	เกิดที่ปุ่มเหงือกและฟัน
/ch/	รูปพยัญชนะ ฉ ช ฌ	เสียงไม่ก้อง	มีลม	เกิดที่เพดานแข็งส่วนหน้าใกล้ปุ่มเหงือก
/kh/	รูปพยัญชนะ ข ค ฆ	เสียงไม่ก้อง	มีลม	เกิดที่เพดานอ่อน
/b/	รูปพยัญชนะ บ	เสียงก้อง	ไม่มีลม	เกิดที่ริมฝีปาก
/d/	รูปพยัญชนะ ฎ ด	เสียงก้อง	มีลม	เกิดที่ฟันถึงปุ่มเหงือก

2) พยัญชนะนาสิก (nasal) มี 3 หน่วยเสียง คือ

/m/	รูปพยัญชนะ ม	เสียงก้อง	เกิดที่ริมฝีปาก
/n/	รูปพยัญชนะ ณ น	เสียงก้อง	เกิดที่ฟันถึงปุ่มเหงือก
/ŋ/	รูปพยัญชนะ ง	เสียงก้อง	เกิดที่เพดานอ่อน

3) พยัญชนะข้าง (lateral) มี 1 หน่วยเสียง คือ

/l/	รูปพยัญชนะ ล ฬ	เสียงก้อง	เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก

4) พยัญชนะรัว (rolled) มี 1 หน่วยเสียง คือ

/r/	รูปพยัญชนะ ร	เสียงก้อง	เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก

5) พยัญชนะเสียดแทรก (fricative) มี 3 หน่วยเสียง คือ

/f/	รูปพยัญชนะ ฝ ฟ	เสียงไม่ก้อง	เกิดที่ริมฝีปากและฟัน
/s/	รูปพยัญชนะ ซ ศ ษ ส	เสียงไม่ก้อง	เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก
/h/	รูปพยัญชนะ ห ฮ	เสียงไม่ก้อง	เกิดที่ช่องว่างระหว่างเส้นเสียง

6) พยัญชนะครึ่งสระ (semi-vowel) มี 2 หน่วยเสียง คือ

/j/	รูปพยัญชนะ ญ ย	เสียงก้อง	เกิดที่เพดานแข็ง
/w/	รูปพยัญชนะ ว	เสียงก้อง	เกิดที่ริมฝีปาก

เสียงพยัญชนะท้ายหรือพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมี 9 หน่วยเสียง ได้แก่

/-p/	รูปพยัญชนะท้ายมี 5 ตัว คือ บ ป พ ภ ฟ (แม่ กบ)
/-t/	รูปพยัญชนะท้ายมี 15 ตัว คือ จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฒ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส (แม่ กด)
/-k/	รูปพยัญชนะท้ายมี 4 ตัว คือ ก ข ค ฆ (แม่ กก)
/-?/	เป็นเสียงพยัญชนะท้ายเฉพาะในคำที่มีสระเสียงสั้น (ก กา)
/-m/	รูปพยัญชนะท้ายมี 1 ตัว คือ ม และมีแทรกอยู่กับรูปสระ ำ (แม่ กม)
/-n/	รูปพยัญชนะท้ายมี 6 ตัว คือ น ญ ณ ร ล ฬ (แม่ กน)
/-ŋ/	รูปพยัญชนะท้ายมี 1 ตัว คือ ง (แม่ กง)
/-j/	รูปพยัญชนะท้ายมี 1 ตัว คือ ย และมีเสียงแทรกอยู่กับรูปสระ ใ ไ (แม่ เกย)
/-w/	รูปพยัญชนะท้ายมี 1 ตัว คือ ว และมีเสียงแทรกอยู่กับรูปสระ เ-า (แม่ เกอว)

2.1.2 เสียงสระภาษาไทย

เสียงสระในภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง ดังนี้

1) สระเดี่ยวเสียงสั้น มี 9 หน่วยเสียง คือ

/i/	สระ อิ
/e/	สระ เอะ
/ɛ/	สระ แอะ
/ɯ/	สระ อึ
/ɤ/	สระ เออะ
/a/	สระ อะ
/u/	สระ อุ

/o/ สระ โอะ

/ɔ/ สระ เอาะ

2) สระเดี่ยวเสียงยาว มี 9 หน่วยเสียง คือ

/i:/ สระ อี

/e:/ สระ เอ

/ɛ:/ สระ แอ

/ɯ:/ สระ อือ

/ɤ:/ สระ เออ

/a:/ สระ อา

/u:/ สระ อู

/o:/ สระ โอ

/ɔ:/ สระ ออ

3) สระประสม มี 3 หน่วยเสียง คือ /ia/ /ɯa/ /ua/ แต่ละหน่วยเสียงมีเสียงย่อยหน่วยละ 2 เสียง เป็นเสียงสระสั้นและสระยาว ดังนี้

/ia/ สระ เอียะ

/ɯa/ สระ เอือะ

/ua/ สระ อัวะ

/i:a/ สระ เอีย

/ɯ:a/ สระ เอือ

/u:a/ สระ อัว

2.1.3 เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 5 หน่วยเสียง ดังนี้

ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง คือ วรรณยุกต์สามัญ ไม่แสดงเครื่องหมาย

` ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ คือ วรรณยุกต์เอก

^ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมาต่ำ คือ วรรณยุกต์โท

´ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง คือ วรรณยุกต์ตรี

ˇ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำขึ้นไปสูง คือ วรรณยุกต์จัตวา

งานวิจัยนี้จะสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาไทย โดยมีเสียงอ่านที่ใช้สัทอักษรของกาญจนา นาคสกุล ตามข้างต้นที่กล่าวมา

2.2 หน่วยเสียงภาษาจีน

เหยิน จิ่งเหวิน (Ren Jingwen, 2544:9-10,22) กล่าวว่า หน่วยเสียงในภาษาจีน ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ดังนี้

2.2.1 เสียงพยัญชนะภาษาจีน

เสียงพยัญชนะต้นของภาษาจีนมี 21 หน่วยเสียง ได้แก่

เสียงริมฝีปาก	/b/	/p/	/m/	/f/
เสียงปุ่มเหงือก	/d/	/t/	/n/	/l/
เสียงเพดานอ่อน	/g/	/k/	/h/	
เสียงริมฝีปาก	/j/	/q/	/x/	
เสียงปลายลิ้น-ฟัน	/z/	/c/	/s/	
เสียงปลายลิ้น-เพดานแข็ง	/zh/	/ch/	/sh/	/r/

นอกจากนั้นยังมีเสียงพยัญชนะกึ่งสระ /y/ /w/

การออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนข้างต้น สามารถสรุปการเปรียบเทียบความแตกต่างในการออกเสียงกับพยัญชนะในภาษาไทย ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบระหว่างเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยกับภาษาจีน (สมศรี วรประเสริฐศิลป์, 2552: 11)

พยัญชนะไทย	เสียงพยัญชนะไทย	เสียงพยัญชนะจีน
ก	k	g
ข ค ฆ	kh	k
ง	ŋ	-
จ	c	j, z
ฉ ช ฌ	ch	q,c
ซ ศ ษ ส	s	x,s
ญ ย	j	y

พยัญชนะไทย	เสียงพยัญชนะไทย	เสียงพยัญชนะจีน
ฎ ด	d	-
ฏ ต	t	d
ฐ ท ธ ถ ฑ	th	t
ณ น	n	n
บ	b	-
ป	p	b
พ ผ ภ	ph	p
ฝ ฟ	f	f
ม	m	m
ร	r	-
ล ฬ	l	l
ว	w	w
อ	?	yi
ห ฮ	h	h

จากตารางดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เสียงพยัญชนะภาษาไทย ได้แก่ /ง/ /ด/ /บ/ /ร/ ไม่มีในเสียงพยัญชนะต้นภาษาจีน

2.2.2 เสียงสระภาษาจีน

เสียงสระในภาษาจีนมี 36 หน่วยเสียง ดังนี้

1) สระเดี่ยว มี 6 หน่วยเสียง คือ

/a/ /o/ /e/ /i/ /u/ /ü/

2) สระเดี่ยว มี 30 หน่วยเสียง คือ

/ai/ /ao/ /an/ /ang/

/ou/ /ong/

/er/ /ei/ /en/ /eng/

/ia/ /iao/ /ie/ /iou/ /ian/ /in/ /iang/ /ing/ /iong/

/ua/ /uo/ /uai/ /uei/ /uan/ /uen/ /uang/ /ueng/

/üe/ /üan/ /ün/

ทั้งนี้ จากสระภาษาจีนดังกล่าว มีข้อสังเกตได้ว่า สระภาษาจีนไม่มีหน่วยเสียงที่เป็นสระเสียงสั้นและเสียงยาวเหมือนภาษาไทย

2.2.3 เสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนมี 4 หน่วยเสียง ดังนี้

- ˉ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 1
- ˊ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 2
- ˇ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 3
- ˋ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 4

เครื่องหมายเสียงวรรณยุกต์นี้ ดัดแปลงมาจากเส้นกราฟที่แสดงลักษณะการออกเสียงของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 4 เสียง ดังนี้

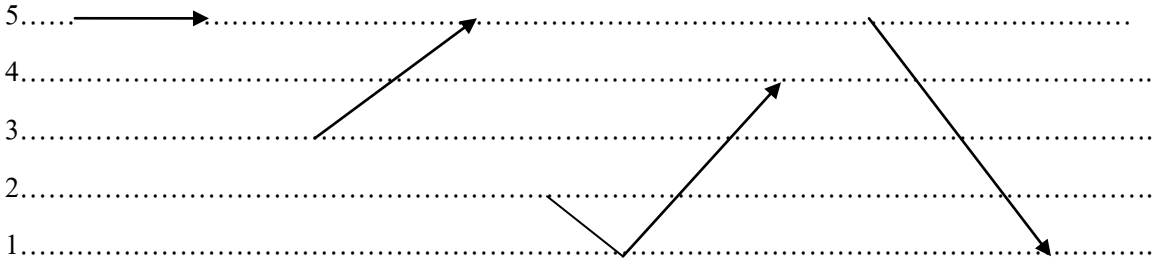

เสียงวรรณยุกต์ที่ 1 เสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เสียงวรรณยุกต์ที่ 4

เสียงวรรณยุกต์จีนดังกล่าว เทียบกับเสียงวรรณยุกต์ไทยได้ ดังนี้

- ˉ ภาษาจีนใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 เทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษาไทย
- ˊ ภาษาจีนใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 เทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวาในภาษาไทย
- ˇ ภาษาจีนใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 เทียบเสียงวรรณยุกต์เอกในภาษาไทย
- ˋ ภาษาจีนใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 เทียบเสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงในภาษาไทยกับภาษาจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงในภาษาไทยกับภาษาจีนมีผู้ศึกษาไว้ ทั้งในเชิงศึกษาข้อบกพร่องในการออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน เช่น ชนิกา คำพุฒ ได้ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เฉินเฉิง และ หลี่ซิวหยัง ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเสียงในภาษาจีนและภาษาไทย และ เมชญ สอดส่องกฤษ (2553) วิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เชิงประวัติศาสตร์ของภาษาตระกูลไท-จีน เรื่องความสัมพันธ์ของเสียง /h/ ในภาษาไทยถิ่นอีสานกับเสียง /h/ ในภาษาจีน

ในส่วนงานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องในการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนนั้น ชนิกา คำพุฒ (2545) ได้ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีน จำนวน 23 คน แยกเป็นผลงานด้านการพูดจากแถบบันทึกเสียง คนละ 5 เรื่อง รวม 115 ชิ้นงาน และผลงานด้านการเขียน คนละ 8 เรื่อง รวม 184 ชิ้นงาน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาจีนมีความบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากที่สุด รองลงมาคือการออกเสียงพยัญชนะต้น ซึ่งข้อบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะต้นที่พบมากที่สุดคือ การออกเสียงพยัญชนะต้น /n/ เป็น /l/ รองลงมาคือ พยัญชนะต้น /d/ เป็น /t/ พยัญชนะต้น /b/ เป็น /p/ ส่วนข้อบกพร่องที่พบเล็กน้อยในการออกเสียงพยัญชนะต้นอื่น ๆ ได้แก่ พยัญชนะต้น /l/ เป็น /n/ พยัญชนะต้น /r/ เป็น /l/ พยัญชนะต้น /y/ เป็น /l/ พยัญชนะต้น /t/ เป็น /d/ พยัญชนะต้น /p/ เป็น /b/ โดยมีทัศนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาที่พบในการออกเสียงดังกล่าวว่า เนื่องจากสถาบันชนชาติยูนนานเป็นสถาบันการศึกษาที่มีนักศึกษาเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศจีน เช่น ชนชาติหยี ชนชาติไป๋ ชนชาติน่าซี ภาษาที่ใช้พูดกันในชนชาตินั้นเป็นภาษาจีนที่มีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาจีนกลางที่ใช้กันโดยทั่วไป ปัญหาการออกเสียงของพยัญชนะต้น /น/ เป็น /ล/ นั้น เหตุเพราะในภาษาชนกลุ่มน้อยอย่างเช่นชนชาติไป๋ ไม่มีการออกเสียงพยัญชนะต้น /น/ กับ /ล/ ในภาษาของตน ดังนั้น นักศึกษาจึงแยกความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียง 2 เสียงนี้ยากมาก

งานวิจัยที่ศึกษาในเชิงเปรียบเทียบหน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาจีนพบว่า เฉินเฉิง และหลี่ซิวหยัง (อ้างถึงในสมศรี วรประเสริฐศิลป์, 2552: 13) อาจารย์คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเซี่ยงถัน มณฑลหูหนาน ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเสียงในภาษาจีนและภาษาไทย มีจุดมุ่งหมายคือ เปรียบเทียบเสียงภาษาจีนและภาษาไทย ความเหมือนความคล้ายคลึงและความแตกต่าง

ของเสียงพยัญชนะ สระ และเสียงวรรณยุกต์ของทั้งสองภาษา ในการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะจีนและไทยนั้น ผู้วิจัยได้สรุปความเหมือนและความแตกต่างของเสียงพยัญชนะไว้ดังต่อไปนี้

ความเหมือนและความคล้ายคลึงของเสียงพยัญชนะจีนและไทย

1) การออกเสียงพยัญชนะจีนและพยัญชนะไทยมีทั้งเสียงพยัญชนะที่มีลมและไม่มีลมเหมือนกัน เสียงนาสิกในภาษาจีนและภาษาไทยมีลักษณะเสียงที่คล้ายคลึงกัน

2) เสียงพยัญชนะทั้งไทยและจีนมีทั้งเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก ปลายลิ้นส่วนกลาง ปลายลิ้นส่วนหลังและโคนลิ้น

ความแตกต่างของเสียงพยัญชนะต้นจีนและไทย

1) ภาษาจีนมีเสียงพยัญชนะต้น 23 เสียง ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะต้น 21 เสียง

2) ภาษาจีนมีแต่เสียงพยัญชนะเดี่ยว ภาษาไทยมีทั้งเสียงพยัญชนะเดี่ยวและเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

3) ตำแหน่งที่เกิดของเสียงพยัญชนะจีนที่ไม่มีในเสียงพยัญชนะไทยคือ ตำแหน่งที่เกิดจากปลายลิ้นส่วนหน้า เช่น เสียง / z / หน้าลิ้น / j / และเสียงเสียดแทรกจากลิ้นส่วนหลัง /sh/ สำหรับตำแหน่งที่เกิดของเสียงพยัญชนะไทยที่ไม่มีในเสียงพยัญชนะจีนคือ เสียงระเบิดก้องที่เกิดจากริมฝีปากกับฟัน /ว/ เสียงที่เกิดจากลำคอ /อ/ เสียงก้องที่เกิดจากรัวลิ้น /ร/ และเสียงก้องที่เกิดจากลิ้นส่วนกลาง /จ/

4) ในภาษาจีนกลางเสียงเสียดแทรกและเสียงกึ่งเสียดแทรกมีค่อนข้างมาก ตำแหน่งที่เสียงเป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากปลายลิ้นและเพดานแข็งมีจำนวน 7 เสียง นับเป็น 1/3 ของเสียงพยัญชนะจีน ในเสียงพยัญชนะไทยนั้น เสียงระเบิดค่อนข้างมากนับได้เกือบครึ่งหนึ่งของเสียงพยัญชนะไทย

5) เสียงพยัญชนะจีนมีเสียงไม่ก้องค่อนข้างมาก ส่วนเสียงก้องมีเพียงไม่กี่เสียงเท่านั้น

6) เสียงระเบิดในพยัญชนะไทยมีทั้งเสียงก้องและไม่ก้อง แต่เสียงระเบิดในพยัญชนะจีนมีแต่เสียงไม่ก้องเท่านั้น รวมถึงเสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรกในภาษาจีนก็มีแต่เสียงไม่ก้องเท่านั้นเช่นกัน

7) เสียงพยัญชนะที่ใช้สัทอักษร /h/ มีทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนและมีเสียงพยัญชนะที่คล้ายคลึงกัน แต่ตำแหน่งที่เกิดของเสียงต่างกัน ในภาษาจีนเกิดจากตำแหน่งหน้าลิ้นส่วนหลัง ส่วนเสียงพยัญชนะในภาษาไทยเป็นเสียงที่เกิดจากลำคอ

งานวิจัยเรื่องดังกล่าวทำให้เกิดองค์ความรู้ที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับลักษณะของหน่วยเสียงภาษาไทยและภาษาจีน นอกจากนั้น ยังมีผู้วิจัยถึงหน่วยเสียงภาษาไทยถิ่นและภาษาจีน คือ เมชญ

สอดส่องกฤษ (2553) วิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เชิงประวัติศาสตร์ของภาษาตระกูลไท-จีน เรื่องความสัมพันธ์ของเสียง /h/ ในภาษาไทยถิ่นอีสานกับเสียง /h/ ในภาษาจีน มีจุดมุ่งหมายคือ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของภาษาไทยถิ่นอีสานกับภาษาจีนในฐานะภาษาร่วมตระกูลไท-จีน โดยมุ่งวิเคราะห์และอธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของเสียง /h/ ในทั้งสองภาษา วิธีการศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ คัดเลือกคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้นที่มีเสียง /h/ ในภาษาไทยถิ่นอีสาน เปรียบเทียบคำศัพท์ที่มีเสียง /h, k/ ในภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า รายการคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสานที่เลือกมา ถือเป็นคำศัพท์ร่วมแท้กับภาษาจีน เสียง /h/ ในภาษาไทยถิ่นอีสานเป็นเสียงร่วมตระกูลกับภาษาจีน ในขณะที่เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยพบว่ามีความสัมพันธ์ที่เบาบางกว่า กล่าวคือเป็นเพียงปฏิภาคกับเสียง /r/ ในภาษาไทยเท่านั้น ผลการวิจัยนี้เป็นหลักฐานอีกข้อหนึ่งที่สนับสนุนได้ว่าคนไทยลาวหรือคนอีสานนั้น เป็นกลุ่มชนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาตระกูลไทที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีนอย่างใกล้ชิด ดังข้อเท็จจริงที่พบว่าบรรพบุรุษของชาวอีสานที่เดิมกระจายตัวอยู่ทางตอนใต้ของจีน ได้ขยายเขตที่อยู่อาศัยลงมาถึงทางตอนเหนือของลาว แล้วเลยเข้าสู่ภาคอีสานของไทย ดังนั้น งานวิจัยเรื่องนี้จึงนับเป็นการศึกษาในเชิงภาษาศาสตร์ที่ผลการวิจัยสามารถเชื่อมโยงความรู้ไปยังความรู้ทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ของคนไทยอีสานได้

จากงานวิจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้น ล้วนให้ความรู้และแนวคิดในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับหน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาจีนได้เป็นอย่างดีว่า สามารถศึกษาได้หลากหลายแนวทางทั้งการศึกษาปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง วิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงทั้งสองภาษาในภาพรวม และการศึกษาเฉพาะบางหน่วยเสียง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดที่จะศึกษาปัญหาของการออกเสียงในภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน พร้อมทั้งสร้างแบบฝึกเพื่อช่วยฝึกฝนและพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนให้ดีขึ้น

3. แบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน

แบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกในงานวิจัยนี้ เป็นแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่เรียนสาขาการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2012 วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ชื่อหนังสือว่า ภาษาไทย 300 ประโยค ฉบับตีพิมพ์ปี ค.ศ. 2004 ผู้เขียนคือ รศ. ฟู่ เจิงโหย่ว ปัจจุบันท่านมีตำแหน่งทางวิชาการเป็น

ศาสตราจารย์ทางด้านสอนภาษาไทย และเป็นผู้อำนวยการสถาบันขงจื่อแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายจีน

แบบเรียนดังกล่าว มี 40 บท เนื้อหาแต่ละบทมีดังนี้

ส่วนนำ เป็นความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาไทย สัทอักษรที่เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทย การอ่านอักษรนำ อักษรควบกล้ำ โครงสร้างประโยคภาษาไทย

บทที่ 1 การทักทายปราศรัย	บทที่ 2 การต้อนรับ
บทที่ 3 การแนะนำ	บทที่ 4 การเรียน
บทที่ 5 ขอบคุณ	บทที่ 6 เวลา
บทที่ 7 วัน เดือน ปี	บทที่ 8 ดินฟ้าอากาศ
บทที่ 9 จำนวน	บทที่ 10 ทิศทาง
บทที่ 11 ครอบครัว	บทที่ 12 โทรศัพท์
บทที่ 13 มารยาท	บทที่ 14 ถามทาง
บทที่ 15 เช่าบ้าน	บทที่ 16 เพื่อนของฉัน
บทที่ 17 การเยี่ยมเยือน	บทที่ 18 ซื้อของ
บทที่ 19 ในโรงแรม	บทที่ 20 ในร้านอาหาร
บทที่ 21 ที่ทำการไปรษณีย์	บทที่ 22 ที่ธนาคาร
บทที่ 23 ที่โรงพยาบาล	บทที่ 24 ร้านถ่ายรูป
บทที่ 25 ตัดผมและซักเสื้อผ้า	บทที่ 26 การท่องเที่ยว
บทที่ 27 เรื่องสี	บทที่ 28 การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
บทที่ 29 กีฬาและสุขภาพ	บทที่ 30 ชมการแสดง
บทที่ 31 สมัครงาน	บทที่ 32 ธุรกิจ
บทที่ 33 โดยสารรถโดยสารประจำทางและแท็กซี่	
บทที่ 34 การเดินทางโดยรถไปและเครื่องบิน	
บทที่ 35 ขอวีซ่า	บทที่ 36 ขอร้อง
บทที่ 37 ขออภัย	บทที่ 38 การอวยพร
บทที่ 39 ด่านศุลกากร	บทที่ 40 การอำลา

แบบเรียนนี้ใช้ในการเรียนการสอนตลอด 1 ปีการศึกษา แต่ละบทเริ่มต้นด้วยบทสนทนาภาษาไทย มีความหมายภาษาจีนประกอบ และสัทอักษรภาษาจีน จากนั้นจะมีหมายเหตุอธิบายเกี่ยวกับ

ความรู้ทางภาษาไทย เช่น หลักการใช้คำศัพท์ หลักการพูดตั้งคำถามและตอบคำถามโดยใช้คำศัพท์ที่สำคัญในบท ท้ายบทจะเป็นคำศัพท์ มีความหมายภาษาจีน และสัทอักษรจีนกำกับ

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้คำศัพท์จากแบบเรียนดังกล่าว เนื่องจากเป็นแบบเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านภาษาไทยของนักเรียน ประกอบกับผู้วิจัยมีแนวคิดว่า คำศัพท์ที่อยู่ในแบบเรียนเล่มนี้เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่นักเรียนควรทราบและอ่านออกเสียงได้ หากผู้เรียนยังไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่อยู่ในบทเรียนเบื้องต้นได้ถูกต้องชัดเจน ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยคำอื่น ๆ เพิ่มเติมในภายหลัง

4. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ลักษณะของแบบฝึก

การเรียนภาษาไทยของชาวต่างชาติ ต้องเริ่มจากพื้นฐานที่ดี ซึ่งศรีวิไล พลมณี (2545: 196-197) อธิบายหลักการเรียนภาษาไทยว่า มีพื้นฐานที่สำคัญคือ อักษรไทย ซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แต่จะสอนให้จำและใช้พื้นฐานเหล่านี้สร้างคำในภาษาขึ้นมาได้อย่างไร เป็นเรื่องที่ต้องคิดเป็นอันดับแรก วิธีการที่ใช้คือ การให้เรียนตัวอักษรไทย ทีละน้อย เช่น ทีละกลุ่ม สระทีละ 2-3 สระ โดยจัดแบบฝึกเสริมบทเรียน การฝึกพูด “Speaking Thai” ไม่ใช่สอนแบบที่เรียนอ่านอย่างเดียว แต่ผลที่ได้คือ พูดไม่ได้เลย ในขั้นนี้นักศึกษายังไม่ต้องใช้พจนานุกรม แต่อ่านเอาพยางค์แยกแล้วรวบรวมให้รู้ว่าคำหรือพยางค์นั้นมีส่วนประกอบอย่างไรบ้าง เมื่อส่วนประกอบบางส่วนเปลี่ยนก็ยังพออ่านได้ เมื่ออ่านได้ก็คือเห็นคำที่ใช้พูดนั้นเป็นตัวเป็นตนขึ้น และจำง่ายยิ่งขึ้น นั่นก็คือ นักศึกษาอ่านออกพร้อม ๆ กับพูดได้

จากหลักการพื้นฐานการเรียนภาษาไทยข้างต้น แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีการอ่านออกเสียงที่ชัดเจนและถูกต้อง ดังที่ นาที เกิดอรุณ (2538: 32) กล่าวว่า “แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งตามจุดมุ่งหมายให้เกิดความชำนาญ ซึ่งจะมีการประเมินผลทุกครั้งที่ทำแบบฝึกเสร็จ โดยเป็นการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง”

อรสุดา โค้วบ้วนอาน (2541: 27) ให้อธิบายถึงความหมายของแบบฝึกไว้ในทำนองเดียวกันว่า “แบบฝึก หมายถึง กิจกรรมที่มีไว้ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้แนะนำเพื่อช่วยให้เกิดทักษะตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ และจะมีการประเมินผลทุกครั้งที่ทำแบบฝึกเสร็จ”

อัจฉรา ชีวพันธ์ (2547: 74-79) ยังได้อธิบายถึงลักษณะของแบบฝึกว่า “แบบฝึก คือ สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติ และนำความรู้ไปใช้อย่างแม่นยำ ถูกต้อง และคล่องแคล่ว”

ดังนั้น แบบฝึกจึงมีลักษณะคือ เป็นเครื่องมือที่ช่วยเสริมความรู้ในเนื้อหา มีกิจกรรมสั้นๆ ฝึกฝนทักษะที่ผู้เรียนยังไม่ชำนาญ และมีแบบทดสอบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้จากแบบฝึกประกอบ

ความสำคัญของแบบฝึก

แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนวิชาภาษาไทย เพราะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการใช้ภาษา ดังที่ วิพุธ โสภวงศ์ (2528: 828) ได้กล่าวว่า “การสร้างกิจกรรมพิเศษโดยใช้แบบฝึกจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาและเข้าใจภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น ควรมีการทดสอบเพื่อทดสอบว่านักเรียนเข้าใจหรือไม่เพียงใด ทำให้ครูได้ทราบข้อบกพร่องของการเรียน พร้อมทั้งทราบว่า การแก้ไขโดยใช้แบบฝึกนั้นสัมฤทธิ์หรือไม่” สอดคล้องกับที่ สุจริต เพียรชอบ (2531: 137) กล่าวว่า “วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ นักเรียนจะมีทักษะทางภาษาที่ดี มีความรู้ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยก็ต่อเมื่อได้ฝึกฝนและกระทำซ้ำ”

ความสำคัญของแบบฝึกนั้น ณัฐชยา ฐานีสร (2537: 41) ให้ทัศนะว่า แบบฝึกมีประโยชน์ในการช่วยเพิ่มเติมในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น แต่ต้องอาศัยความเอาใจใส่จากครูด้วย แบบฝึกช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เหมาะกับความสามารถของเด็กจะทำให้เกิดผลดีทางจิตใจ ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน เพราะเด็กฝึกทำซ้ำๆ หลายๆ ครั้งในเรื่องที่ตนบกพร่อง แบบฝึกยังใช้เป็นเครื่องมือวัดผลทางการเรียนหลังจากจบบทเรียนแล้ว ช่วยให้ครูเห็นปัญหาของเด็กอย่างชัดเจน สำหรับตัวเด็กก็สามารถเก็บแบบฝึกไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้ได้ นอกจากนี้แบบฝึกยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูและนักเรียนประหยัดเวลา แรงงาน และค่าใช้จ่ายในการฝึกฝนแต่ละครั้ง

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545: 131) กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้เช่นเดียวกันว่า แบบฝึกมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

1) ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

2) ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน

3) ครูได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถของตนเอง

4) ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเองได้

5) ฝึกให้นักเรียนทำงานได้ด้วยตนเอง

6) ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

7) คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะของตนเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงเวลาหรือความกดดันอื่นๆ

8) แบบฝึกจะช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่ ฝึกฝนทันทีหลังจากเรียนเนื้อหา ฝึกซ้ำๆ ในเรื่องที่เรียน

แบบฝึกจึงมีความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ดังที่ ดาราณีย์ จันทร์หอม (2550: 49) กล่าวว่า “แบบฝึกมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องนำมาเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะด้านต่างๆ ให้แก่เด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ครูต้องเลือก และต้องสร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุด เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอน”

นอกจากนั้น สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552: 15) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกในวิชาภาษาไทยว่า “แบบฝึกมีความสำคัญยิ่งในการเรียนภาษาไทย เพราะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกหรือการกระทำซ้ำ เพื่อให้เกิดความชำนาญและใช้แก้ไขส่วนที่ยังบกพร่องทางภาษาของนักเรียนด้วย”

ดังนั้น แบบฝึกจึงเป็นเรื่องจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพราะการเรียนรู้ภาษาจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาที่ประสบปัญหาให้ดียิ่งขึ้น แบบฝึกในงานวิจัยนี้เป็นแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนโรงเรียนการท่องเที่ยวมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ชัดเจนและถูกต้องมากขึ้น

หลักการสร้างแบบฝึก

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

ก่อ สวัสดิพาณิชย์ (2515: 1-2) อธิบายวิธีการสร้างแบบฝึกไว้ว่า

1) ครูต้องเตรียมแบบฝึกอย่างรอบคอบว่าจะต้องใช้แบบฝึกแบบไหน อย่างไร และต้องพิจารณาด้วยว่า แบบฝึกนั้นจะช่วยฝึกทักษะนั้นๆ จนนำไปใช้ได้หรือไม่

2) ให้แบบฝึกสั้น ๆ แต่หลายแบบ เพื่อฝึกฝนทักษะเดียวกัน

3) ให้ฝึกฝนในสภาพที่ต่างกัน

4) การประเมินผล ต้องประเมินดูว่า เด็กเกิดความชำนาญในทักษะนั้นเพียงใด ถ้าไม่ประเมินผลก็จะไม่มีโอกาสฝึกเด็กให้เกิดทักษะที่ต้องการได้

ส่วน จุรีรัตน์ ทองพาณิชย์ (2538: 26) มีความเห็นเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึก ตั้งแต่การเริ่มคิดแบบฝึกว่า

1) แบบฝึกสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์ปัญหาและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) แบบฝึกสร้างขึ้นโดยคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน

3) แบบฝึกสร้างขึ้นอย่างสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และแบบฝึกหนึ่ง ๆ แก้ไขปัญหาเฉพาะเรื่อง เวลาในการฝึกควรคำนึงถึงความเหมาะสมของวัยและพัฒนาการของเด็ก

4) แบบฝึกมีลักษณะกระตุ้นความสนใจ สร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย มีกิจกรรมหลายชนิด เพื่อส่งเสริมทักษะและการเรียนรู้ให้คงทน

สนิท สัตโยภาส (2531: 43) ได้มีทัศนะเกี่ยวกับลักษณะแบบฝึกที่ดีว่า

1) แบบฝึกควรสร้างขึ้นเพื่อที่จะสอน ไม่ใช่เพื่อทดสอบว่านักเรียนรู้อะไรบ้าง

2) แบบฝึกหนึ่ง ๆ ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่จะสอนเพียงอย่างเดียว

3) สิ่งสำคัญที่จะฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ซึ่งอาจนำมาจากบทสนทนา การอ่านและการพูดคุย

4) ข้อความที่จะนำมาฝึกในแต่ละแบบฝึกควรสั้น เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากใจ

5) แต่ละแบบฝึกควรออกเสียงให้มากที่สุดจะเป็นการสร้างนิสัยการออกเสียงในภาษาได้ดี

6) แบบฝึกควรเป็นแบบที่กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนาเท่านั้น

7) ในแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาไม่ควรใช้คำศัพท์ยากนัก

8) แบบฝึกควรเป็นแบบออกเสียงจนกว่านักเรียนจะออกเสียงได้ถูกต้องแล้วจึงให้ทำแบบฝึกเขียน แต่ก็ยังต้องฝึกออกเสียงอยู่

วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551: 15) ได้ให้ความเห็นของแบบฝึกที่ดีไว้ว่า “ต้องเกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ ความพร้อม ความสนใจของผู้เรียน มีคำอธิบายพร้อมตัวอย่างประกอบชัดเจน ใช้เวลาการฝึกที่เหมาะสม ผู้สอนควรสร้างแบบฝึกหลายรูปแบบเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเองได้ดีขึ้น”

แบบฝึกที่ดีจึงควรเริ่มจากการสำรวจปัญหาโดยคำนึงถึงสภาพความแตกต่างของผู้เรียน การหากิจกรรมฝึกที่เน้นความหลากหลาย ฝึกโดยคำนึงถึงระยะเวลาที่เหมาะสม ที่สำคัญคือ ต้องมีการประเมินผลผู้เรียน และมีการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกต้องการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง จนนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้ เกิดความรู้ที่คงทน

ดังนั้นแบบฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนในงานวิจัยนี้ จะเน้นการฝึกออกเสียง โดยเริ่มจากขั้นการฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะต้น มาตราตัวสะกด สระ และวรรณยุกต์ ที่นักเรียนประสบปัญหา จากนั้นมีกิจกรรมการฝึกออกเสียง โดยมีใบความรู้ประกอบ และมีแบบทดสอบก่อนหลังการฝึก

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนต่างประเทศ พบว่ามีงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่ไม่ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เช่น จุไรภรณ์ จันทร์จิตตะการ (2541) ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สอง แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกที่บ้านตำบลมะลัง ตำบลมะลัง อำเภอเมืองสตูล จังหวัดสตูล มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองของนักเรียน เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานและตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึกที่สร้างขึ้น และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนบ้านตำบลมะลังใต้ ตำบลมะลัง อำเภอเมืองสตูล จังหวัดสตูล จำนวน 44 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบสำรวจการออกเสียง แผนการสอนการออกเสียงสระเดี่ยว จำนวน 6 แผนการสอน แผนการสอนการออกเสียงสระประสม จำนวน 2 แผนการสอน แผนการสอนการออกเสียงพยัญชนะต้น จำนวน 6 แผนการสอน แผนการสอนการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ จำนวน 3 แผนการสอน แผนการสอนการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด

จำนวน 5 แผนการสอน และแผนการสอนการออกเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 3 แผนการสอน แบบฝึกการออกเสียงสระเดี่ยวจำนวน 6 แบบฝึก แบบฝึกการออกเสียงสระประสมจำนวน 2 แบบฝึก แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นจำนวน 6 แบบฝึก แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำจำนวน 3 แบบฝึก แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดจำนวน 5 แบบฝึก แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จำนวน 3 แบบฝึก แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติร้อยละ และการทดสอบแบบที (t-test) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า นักเรียนมีปัญหาการออกเสียงสระและพยัญชนะบางเสียง แต่มีปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ทุกเสียง แบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 85.54/84.92 และความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนงานวิจัยที่เป็นการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ มีผู้วิจัยไว้ อาทิ ศิริภัสสร พิมพิรัตน์ (2553) ศึกษาเรื่อง แบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระเสียงยาวสำหรับนักเรียนต่างชาติ ระดับต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับ Year 4 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3) โรงเรียนนานาชาติโชส์เบอร์รี่ จำนวน 10 คน จุดมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระเสียงยาวสำหรับนักเรียนต่างชาติ และเพื่อศึกษาผลความก้าวหน้าเรื่องการสะกดคำของนักเรียนโดยใช้แบบฝึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุด แบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระเสียงยาว ประกอบด้วยแบบฝึกจำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 แบบฝึกทักษะอักษรต่ำกับสระเสียงยาว ชุดที่ 2 แบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระ อา สระ ออ สระ เออ ชุดที่ 3 แบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระ เอ สระ แอ สระ โอ ชุดที่ 4 แบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระ อี สระ อือ สระ อู ลักษณะของแบบฝึกประกอบไปด้วยกิจกรรมตั้งแต่การฝึกเขียนสระตามรอยประ การเติมสระในคำ การเขียนสะกดคำ จับคู่คำกับภาพ การเขียนคำอ่าน และจับคู่คำกับส่วนประกอบของคำ โดยมีแบบทดสอบประเมินผลก่อนและหลังการฝึก ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพระหว่าง 90.94/90 แสดงว่าแบบฝึกชุดนี้มีประสิทธิภาพ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถอ่านและเขียนสะกดคำได้ดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

สำหรับงานวิจัยที่เป็นการสร้างแบบฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยให้กับนักเรียนชาวจีนนั้น เป็นงานวิจัยที่สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนขึ้น เช่น กฤษณา สุภาพักตร์ (2551) ศึกษาเรื่อง แบบฝึกทักษะการออกเสียงควบกล้ำสำหรับ

ชาวต่างชาติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนานาชาติไทย – จีน จำนวน 10 คนที่มีปัญหาในการออกเสียงควบกล้ำ มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ และพัฒนาทักษะการออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุด แบบฝึกทักษะการออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยแบบฝึกจำนวน 9 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 เสียงควบกล้ำ กร กล ชุดที่ 2 เสียงควบกล้ำ กว ชุดที่ 3 เสียงควบกล้ำ ขว ชุดที่ 4 เสียงควบกล้ำ คว ชุดที่ 5 เสียงควบกล้ำ ขร ขล ชุดที่ 6 เสียงควบกล้ำ คร คล ชุดที่ 7 เสียงควบกล้ำ ตร ชุดที่ 8 เสียงควบกล้ำ ปร ปล ชุดที่ 9 เสียงควบกล้ำ พร พล ผลลักษณะของแบบฝึกแต่ละชุด บอกจุดประสงค์ เนื้อ กิจกรรม สื่อ และการประเมินผลสำหรับครู ในตัวแบบฝึกแยกเป็นการฝึกออกเสียงควบกล้ำที่เป็นคำพยางค์เดียว คำหลายพยางค์ และประโยคข้อความ โดยบอกความหมาย มีการใช้ภาพการ์ตูนประกอบ จากนั้นเป็นกิจกรรมให้อ่านออกเสียง และเลือกคำมาเติมในประโยคให้ถูกต้อง ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านออกเสียงควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจนมากขึ้น ความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552) วิจัยเรื่อง แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนานาชาติไทย – จีน จำนวน 8 คนที่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน และเพื่อศึกษาความก้าวหน้าการฝึกทักษะการออกเสียงของผู้เรียนหลังการใช้แบบฝึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุด แบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้นนี้ ประกอบด้วยแบบฝึกจำนวน 5 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ ชุดที่ 2 พยัญชนะต้น /บ/ ชุดที่ 3 พยัญชนะต้น /ร/ ชุดที่ 4 พยัญชนะต้น /ง/ ชุดที่ 5 พยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ แต่ละแบบฝึกมีแบบฝึกย่อยตั้งแต่การฝึกออกเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และพยัญชนะต้นที่อยู่ในประโยค แบบฝึกมีการบอกจุดประสงค์ เนื้อหา สื่อ กิจกรรม และการประเมินผล กิจกรรมที่ให้นักเรียนปฏิบัติเน้นการอ่าน โดยให้อ่านจากบัตรคำ อธิบายความหมาย การเล่นเกมเพื่อฝึกฟังจำแนกเสียงที่เป็นปัญหาของผู้เรียน จับคู่คำกับภาพ โดยมีการทำแบบทดสอบก่อนหลังเพื่อประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ ได้

ถูกต้อง ชัดเจนมากขึ้น และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น ดังกล่าวหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนั้น ถาน กัวหมิง (Tan Guo Ming, 2554) วิจัยเรื่อง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบริหาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยกวางสี เมืองหนานนิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 10 คนที่มีปัญหาในการออกเสียงอักษรนำ มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักเรียนชาวจีน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึก และเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนให้ถูกต้องชัดเจน แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักเรียนชาวจีนในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยแบบฝึกจำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 การอ่านออกเสียง อ นำ ย ชุดที่ 2 การอ่านออกเสียง ห นำ ชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงอักษรสูงนำ ชุดที่ 4 การอ่านออกเสียงอักษรกลางนำ ลักษณะของแบบฝึก จะบอกจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และประเมินผล ในแบบฝึกแต่ละชุดทีการเสริมความรู้เกี่ยวกับอักษรนำแต่ละประเภท กิจกรรมแบ่งเป็นขั้นการฝึกฟังเพื่อบอกความแตกต่างของเสียง และขั้นการฝึกออกเสียง มีตัวอย่างคำ บอกคำอ่านและความหมายประกอบ มีตัวอย่างประโยคให้ฝึกอ่าน และตามด้วยการให้เลือกคำเติมในประโยคให้ถูกต้องได้ใจความ ผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงอักษรนำได้ถูกต้องมากขึ้น และมีความสามารถในการอ่านออกเสียงอักษรนำหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยดังที่ได้กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่า การสร้างแบบฝึกเป็นแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงของผู้เรียนได้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยมีความตั้งใจจะสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวจีน วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนให้ดีขึ้น ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่า แบบฝึกในงานวิจัยทุกเรื่องข้างต้น จะใช้เวลาในแต่ละกิจกรรมไม่นาน แบบฝึกมีกิจกรรมที่ต่างกันไป หากเป็นแบบฝึกที่ต้องการพัฒนาทักษะการอ่านจะเน้นการฟัง การออกเสียง และการเรียนรู้เสียงของคำควบคู่กับการเรียนรู้เข้าใจความหมาย โดยอาศัยภาพหรือการอธิบายความหมายประกอบ ดังนั้น ผู้วิจัยจะสร้างแบบฝึกโดยอาศัยแนวทางจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่ได้ศึกษามาคือ ผู้วิจัยจะเริ่มจากการสำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียนก่อนสร้างแบบฝึก แล้วสร้างแบบฝึกย่อยเกี่ยวกับเสียงอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาของนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการฝึกอย่างแท้จริง แบบฝึกจะประกอบด้วยการชี้แจงจุดประสงค์ เนื้อหา สื่อ กิจกรรม และการประเมินผล เน้นกิจกรรมที่หลากหลาย

ฝึกออกเสียงโดยเริ่มจากขั้นการฟังจำแนกเสียงที่ผู้เรียนมีปัญหา ยังเกิดความสับสนออกเสียงไม่ถูกต้อง โดยมีใบเสริมความรู้เพื่อบอกลักษณะความแตกต่างของเสียง จากนั้นจึงเป็นกิจกรรมให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้ชัดเจน เรียนรู้วิธีการอ่านคำศัพท์โดยอาศัยการใช้สัทอักษร เพื่อบอกเสียงอ่านที่ถูกต้อง บอกความหมายของคำประกอบ มีกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติที่ต่างกันไป และจะใช้เวลาในแต่ละกิจกรรมไม่นาน รวมทั้งมีแบบทดสอบประเมินผลก่อนและหลังการใช้แบบฝึก เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ มักเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาในการเรียนโดยใช้วิธีการต่างๆ อาทิ งานวิจัย เรื่อง การกำหนดคำศัพท์ภาษาไทยพื้นฐานสำหรับผู้เรียน ของ รุ่งฤดี แผลงศร งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างสื่อ เช่น วิจัยเรื่องการสร้างแบบเรียนเรื่องพยัญชนะไทยสำหรับชาวต่างชาติของ วันเพ็ญ สกุลทอง วิจัยเรื่อง แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับเด็กชาวต่างชาติระดับประถมศึกษา ของ พิชานัน เพ็งลี วิจัยเรื่อง การสร้างสื่อภาพประกอบคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของ รุ่งอรุณ โรจน์รัตนาดำรง วิจัยเรื่อง การสร้างสื่อประสมฝึกทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ของ มนัสนิตย์ กลิ่นกุล งานวิจัยที่ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียน เช่น วิจัยเรื่อง การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน : สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข และเรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2551- 2552 ของ สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ งานวิจัยทางด้านการสร้างชุดการสอน เช่น วิจัยเรื่อง ชุดการสอนการสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาวสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับต้น ของ ประภัสสร เกตุจันทร์ วิจัยเรื่อง ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน ของ ฟาง จื่อหวี่ งานวิจัยด้านการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่น วิจัยเรื่อง แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศของ ทัศน์วลัย เนียมบุปผา วิจัยเรื่อง แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน ของ สมศรี วรประเสริฐศิลป์ และวิจัยเรื่อง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ของ ถาน กัวหมิง

รุ่งฤดี แผลงศร (2551) ศึกษาเรื่อง การกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ระดับต้น โดยศึกษาข้อมูลจากหนังสือ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 หนังสือสาระการเรียนรู้พื้นฐาน

ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 ของกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 จำนวน 7 เล่ม และกลุ่มที่ 2 หนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศทั่วไป โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน 5 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์คำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ระดับต้นจากหนังสือกลุ่มที่ 1 มีคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยจำนวน 3,616 คำ และหนังสือกลุ่มที่ 2 มีคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยจำนวน 1,471 คำ เมื่อนำคำศัพท์ทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบหาค่าความถี่จำนวนครั้งที่ซ้ำ ได้คำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยจำนวน 3,806 คำ เมื่อนำคำศัพท์ดังกล่าวไปสอบถามชาวต่างประเทศ จำนวน 30 คน สรุปได้ว่า คำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้นมีจำนวนทั้งสิ้น 1,951 คำ ส่วนการวิเคราะห์ชนิดของคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้น แบ่งชนิดของคำศัพท์ได้ 5 หมวด ได้แก่ คำหลัก คำแทน คำขยาย คำเชื่อม คำเสริมและคำเรียกร้อง

การสร้างสื่อสำหรับผู้เรียนมีผู้วิจัยไว้หลายท่าน ทั้งในลักษณะที่เป็นแบบเรียน หรือสื่อประเภทอื่น อาทิ วันเพ็ญ สกุลทอง (2552) วิจัยเรื่อง การสร้างแบบเรียนเรื่องพยัญชนะไทยสำหรับชาวต่างชาติ โดยการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา การสร้างแบบเรียน และเนื้อหาเกี่ยวกับพยัญชนะไทย โดยแบ่งเนื้อหาในแบบเรียนเป็น 4 หน่วย ได้แก่ 1. หน่วยเสียงในภาษาไทย 2. พยัญชนะไทย 3. อักษรสามหมู่ 4. อักษรควบกล้ำและอักษรนำ ลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินครอบคลุมทั้ง 5 ด้าน คือ ขนาดรูปเล่ม ลักษณะตัวพิมพ์ รูปประกอบ ลักษณะสี และลักษณะกระดาษ คะแนนโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี

พิชานัน เพ็งลี (2553) ศึกษาเรื่องแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับเด็กชาวต่างชาติระดับประถมศึกษา แล้วนำไปหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 แบบเรียนที่สร้างขึ้นมีจำนวน 10 บทเรียน คือ สวัสดีคุณครู นี่อะไร คุณชื่ออะไร วันนี้วันอะไร ชอบสีอะไร กินอะไร จะไปไหน กำลังทำอะไร เป็นอะไรไม่สบายหรือ และบ้านอยู่ไหน ผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชาวต่างชาติระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2 ที่เรียนภาษาไทยเป็นปีแรก โรงเรียนนานาชาติใหม่แห่งประเทศไทย กรุงเทพฯ จำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนนี้มีประสิทธิภาพ 96.32/95 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน แสดงว่าแบบเรียนสามารถนำไปใช้จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสื่อประเภทอื่น ๆ นั้น พบว่า รุ่งอรุณ โรจน์รัตนาดำรง (2552: 5) วิจัยเรื่อง การสร้างสื่อภาพประกอบคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีลักษณะเป็นสมุดภาพคำศัพท์ 2 ภาษาคือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้ผู้เรียนซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนนานาชาติสาทรใหม่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้เรียนรู้ จดจำ และขยายประสบการณ์ทาง

ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่า สื่อภาพประกอบนี้มีเกณฑ์ประสิทธิภาพและมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด และมีประสิทธิภาพคือ 87.77/94.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้

มนัสนิตย์ กลิ่นกุล (2554) ศึกษาเรื่อง การสร้างสื่อประสมฝึกทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ โดยสร้างสื่อประสมทักษะการฟังจำนวน 10 บทเรียน ได้แก่ บทสนทนาระหว่างบุคคลทั่วไป บทสนทนาระหว่างเพื่อน สารคดีเชิงบรรยาย รายการกีฬา ข่าวทั่วไป สารคดีเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เพลงประกอบภาพยนตร์ แถลงการณ์ของนายกรัฐมนตรี การสัมภาษณ์ และข่าวเศรษฐกิจ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สื่อดังกล่าวมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 84.8/93 สามารถนำไปใช้ในการสอนได้

งานวิจัยในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสำหรับชาวต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกนั้น ทัศน์วลัย เนียมบุปผา (2551) ศึกษาเรื่อง แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชาวต่างชาติ ระดับ Year 5 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4) โรงเรียนนานาชาติฮาร์โรว์ จำนวน 12 คน มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทย เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตลอดจนเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านและเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยได้ถูกต้องและชัดเจน แบบฝึกดังกล่าวประกอบมีจำนวน 7 แบบฝึก ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปมีจำนวน 3 ชุด คือ การเขียนสระ โอะ สระ อัว และสระ ออ แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและเปลี่ยนรูป มีจำนวน 1 ชุด คือ การเขียนสระ เออ แบบฝึกทักษะการเขียนสระเปลี่ยนรูปมีจำนวน 2 ชุด คือ การเขียนสระ เอะ สระอะ และแบบฝึกรวมทุกสระอีก 1 ชุด ลักษณะของแบบฝึกมีตัวอย่างคำและภาพประกอบ ให้นักเรียนเขียนสระตามรอยประ เติมสระในคำ จากนั้นมีแบบฝึกหัด 6 แบบฝึกหัด กิจกรรมมีความหลากหลายกันไป คือ แบบฝึกหัดที่ 1 เขียนสะกดคำทั้งที่มีตัวสะกดและไม่มีตัวสะกดแบบฝึกหัดที่ 2 จับคู่คำศัพท์และส่วนประกอบของคำ แบบฝึกหัดที่ 3 จับคู่คำศัพท์กับภาพ แบบฝึกหัดที่ 4 คัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้สระตามที่กำหนดให้ถูกต้อง แบบฝึกหัดที่ 5 เขียนสะกดคำจากพยัญชนะต้นและสระ และตัวสะกดที่ให้มา แบบฝึกหัดที่ 6 เลือกคำเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ได้ใจความ ทั้งนี้ แต่ละแบบฝึกหัดมีภาพประกอบสีสันสวยงามเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ และการเรียนโดยใช้แบบฝึกดังกล่าวทำให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความก้าวหน้าในการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาพิจารณางานวิจัยเฉพาะด้านการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาชาวจีนนั้น พบว่ามีทั้งงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน การสร้างชุดการสอนและแบบฝึกทักษะการใช้ภาษา ดังที่ สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ (2550 ก) ศึกษาปัญหาการสอนและแนวทางแก้ไขปัญหาไว้ในงานวิจัยเรื่อง การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน : สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาสำคัญคือผู้เรียนมีพื้นความรู้ภาษาไทยแตกต่างกัน บางส่วนมีปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทย ดังนั้นแนวทางแก้ไข จึงควรเน้นการทดสอบพื้นความรู้และการเรียนปรับพื้นฐานภาษาไทยของผู้เรียนตลอดจนการเตรียมความพร้อมก่อนเดินทางมาเรียนที่ประเทศไทย ในประเด็นปัญหาการสอน ผู้เรียนเห็นว่าทั้งครูและนักศึกษาชาวจีนมีความรู้ความสามารถและความรับผิดชอบต่างกัน ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัย ขาดตำราหรือเอกสารการสอนที่เหมาะสม ดังนั้นแนวทางแก้ไขจึงควรเน้นการเตรียมความพร้อมในทุกด้าน และทางสถาบันต้นสังกัดควรมีการประเมินคุณภาพอย่างเข้มงวดและเป็นระบบที่ชัดเจน และงานวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2551- 2552 (สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์, 2550 ข) โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบฝึกหัดการเขียนของนักศึกษาจีนที่เรียนวิชาพัฒนาการเขียน ปีการศึกษา 2551- 2552 จำนวน 57 คน ข้อมูลงานเขียน 399 ฉบับ ผลการศึกษาแยกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ข้อบกพร่องระดับคำพบว่า การเขียนผิดแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ ความผิดด้านการสะกดคำ จำแนกเป็น (1) การเขียนรูปสระผิด การเขียนพยัญชนะต้นหรือพยัญชนะตัวสะกดผิด และการเขียนรูปวรรณยุกต์หรือวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง (2) ความผิดด้านการใช้คำ จำแนกเป็น การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดระดับและผิดกาลเทศะ การใช้คำเชื่อมผิด การใช้คำกริยาช่วยผิด และการใช้คำขยายผิด ส่วนข้อบกพร่องระดับประโยคพบว่า มีการเขียนผิด 3 ลักษณะ ได้แก่ (1) การเรียงคำเข้าประโยคผิดตำแหน่ง จำแนกเป็นการเรียงคำหลัก คำขยาย คำเชื่อมผิดที่ (2) การขาดคำที่จำเป็นในประโยค จำแนกเป็นการขาดคำหลัก คำขยาย และคำเชื่อม (3) การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค จำแนกเป็นการเพิ่มคำหลัก คำขยาย และคำเชื่อมความ โดยผู้วิจัยสรุปแนวทางการแก้ปัญหาการเขียนผิดเป็น 2 ประเด็น คือ (1) ปัญหาการเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด ควรแก้ไขด้วยวิธีการฝึกออกเสียงคำนั้น ๆ ให้ชัดเจนถูกต้องร่วมกับฝึกฝนการเขียน (2) ปัญหาการเขียนผิดเพราะนักศึกษายังไม่เข้าใจลักษณะภาษาไทย ควรแก้ไขโดยการอธิบายวิธีการเขียนคำนั้น ๆ ให้ถูกต้อง ตามลักษณะเฉพาะของภาษาไทย แล้วให้นักศึกษาฝึกใช้คำนั้น ๆ ในการเขียนบริบทอื่น

งานวิจัยทางด้านชุดการสอนนั้น ประภัสสร เกตุจันทร์ (2551) ศึกษาเรื่อง ชุดการสอนการสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาวสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับต้น กลุ่มตัวอย่างเป็น

นักเรียนชาวต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติไทย – จีน สมุทรปราการ จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น และมีความก้าวหน้าในการเขียนและอ่านสะกดคำอักษรกลางกับสระเสียงยาวหลังการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วน ฟาง จื่อหวี่ (Fang Ziyu, 2552) ศึกษาเรื่อง ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย สาขาการท่องเที่ยวและการโรงแรมชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 10 คน ลักษณะชุดการสอนประกอบด้วยคู่มือการใช้ ชุดการสอนทั้งหมด 10 ชุด แต่ละชุดมีแผนการสอน ใบกิจกรรม ใบคำศัพท์และวลี ใบความรู้ ใบแบบฝึก และแบบประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพระหว่าง 82.60/90.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีความก้าวหน้าด้านทักษะการพูดภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนั้น ยังพบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านให้นักเรียนชาวจีนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ สมศรี วรประเสริฐศิลป์ (2552) วิจัยเรื่อง แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน และ ถาน กัวหมิง (2554) วิจัยเรื่อง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ผลการศึกษาของทั้ง 2 เรื่องพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะและความสามารถในการอ่านออกเสียงที่เป็นปัญหาดังกล่าวหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทยของชาวต่างชาติที่ได้ศึกษามาข้างต้น ทั้งการสร้างกำหนดคำศัพท์พื้นฐาน การสร้างแบบเรียน ชุดการสอน แบบฝึก หรือสื่อประเภทอื่น ๆ นั้น ต่างเป็นงานวิจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลการเรียนและมีพัฒนาการทางทักษะการใช้ภาษาไทยที่ดีขึ้น จากการที่ได้สอนภาษาไทยให้นักเรียนชาวจีน ทำให้ผู้วิจัยพบว่านักเรียนชาวจีนมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย จึงมีแนวคิดว่า คำศัพท์ในแบบเรียนเป็นคำศัพท์พื้นฐานที่ผู้เรียนควรอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายได้ถูกต้อง ประกอบกับหากผู้เรียนประสบปัญหาในด้านทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นที่สำคัญในการสื่อสาร จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง น่าจะเป็นแนวทางเบื้องต้นแนวทางหนึ่งที่ช่วยแก้ไขปัญหาการออกเสียงให้กับนักเรียนชาวจีนได้

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

รายงานวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนของนักเรียนในการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนที่อยู่ท้ายแบบฝึกแต่ละชุด และเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยกำหนดขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. สำรวจ รวบรวมข้อมูลคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาไทย แล้วนำมาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน
4. ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
5. ทดลองใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน แล้วนำมาปรับปรุงเพิ่มเติม
6. นำไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
7. วิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน และผลความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมก่อนและหลังการใช้แบบฝึก
8. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผล และอภิปรายผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชาวจีนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ที่เรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2012 จำนวน 70 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชาวจีนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ที่มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ จำนวน 35 คนที่มีลำดับคะแนนน้อยที่สุดของการทำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตัวแปร

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

เครื่องมือในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน แบบทดสอบนี้มีลักษณะเป็นข้อสอบปรนัยให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามขั้นตอนดังนี้

1) ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสังเกตและสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน โดยสร้างแบบทดสอบการอ่านออกเสียงที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นภาษาไทย 44 ตัว ตัวสะกดทุกมาตรา สระทั้งสระเสียงสั้นและเสียงยาวทุกสระ และวรรณยุกต์ครบทั้ง 5 เสียง เพื่อนำไปทดสอบกับประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชาวจีนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ที่เรียนวิชาเอกการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2012 จำนวน 70 คน

2) นำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงไปใช้ทดสอบกับประชากร และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คนที่มีลำดับคะแนนน้อยที่สุดของการทำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3) พิจารณาเสียงที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียงของนักเรียน จากนั้นกำหนดและคัดเลือกคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทยที่มีเสียงที่เป็นปัญหาของนักเรียนชาวจีนตามสภาพจริง มาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 4 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์

ชุดที่ 2 แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์

ชุดที่ 3 แบบทดสอบการออกเสียงสระจากคำศัพท์

ชุดที่ 4 แบบทดสอบการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์

4) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีกจำนวน 3 ท่านพิจารณา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทย 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาจีน 1 ท่าน รายนามดังนี้

(1) อาจารย์สารภี ขาวดี อาจารย์ระดับ 7 อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาไทยและการสื่อสาร สาขาภาษาและวรรณคดีตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยเวลา 15 ปี เคยมีประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้นักศึกษาต่างชาติ (นักศึกษาสัญชาติลาว กัมพูชา และอเมริกัน) ณ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เป็นเวลา 4 ปี สอนภาษาไทยให้นักศึกษาระดับปริญญาโท ณ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (ดงโดก) ปี 2549 ระยะเวลา 4 เดือน และมีประสบการณ์การศึกษาดูงาน ณ ประเทศกัมพูชา และเมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

(2) อาจารย์วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยเวลา 9 ปี

(3) อาจารย์จาง เหยียน เจียว (Zhang Yian Jiao) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการท่องเที่ยว (ภาษาไทย) วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยเวลา 6 ปี

5) ตรวจสอบแก้ไข เพื่อนำข้อแนะนำมาปรับปรุงประสิทธิภาพของเครื่องมือดังกล่าว และนำไปทดลองกับนักเรียนชาวจีนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยนำไปทดลองกับนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยทั้ง 2 ห้อง ห้องละ 5 คน

6) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแล้ว มาใช้ทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 คน

7) ทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังฝึก โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์จากแบบเรียนวิชาภาษาไทย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบฝึกตามขั้นตอนดังนี้

1) ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสังเกตและสำร วจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน

2) คัดเลือกคำศัพท์ที่เป็นปัญหาในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน จากแบบเรียนวิชาการอ่านภาษาไทย มาสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียง /ด/ /ฉ/ /บ/ /ผ/ /ร/ จำนวน 5 แบบฝึก โดยแต่ละชุดมีการจับคู่เทียบหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา คือ พยัญชนะต้น /ด/-/ต/ /ฉ/-/ท/ /บ/-/ป/ /ผ/-/พ/ /ร/-/ล/

ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงตัวสะกดแม่ กก และ แม่ กม จำนวน 2 แบบฝึก โดยแต่ละชุดมีการจับคู่เทียบหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา คือ พยัญชนะสะกด แม่กก-แม่กด และ แม่กม-แม่กน

ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระจากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ จำนวน 3 แบบฝึก โดยแต่ละชุดมีการจับคู่เทียบหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา คือ สระอา-อะ สระเอะ-เอ สระแอะ-แอ

ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด จำนวน 1 แบบฝึก

ในแต่ละแบบฝึกมีคำอธิบายถึงจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และการประเมินผล ส่วนในตัวแบบฝึกมีกิจกรรมฝึกการอ่าน เฉลยกิจกรรม ใบความรู้ แบบทดสอบท้ายแบบฝึก

3) นำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยให้อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทยอีก 3 ท่านพิจารณา

4) ปรับปรุงแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 10 คน แล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงเพิ่มเติมอีกครั้งก่อนการนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสังเกตและสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชาวจีน

2. คัดเลือกคำศัพท์จากแบบเรียนมาสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่ได้ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน โดยนำไปทดลองกับนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยทั้ง 2 ห้อง ห้องละ 5 คน

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแล้ว มาใช้ทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 35 คน

5. ดำเนินการฝึกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่ได้ปรับปรุงแล้ว ระยะเวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบ แต่ละคาบใช้เวลาประมาณ 45 นาที ตามตารางดังนี้

สัปดาห์ที่	วัน เดือน ปี	เวลา	รายการแบบฝึก
1	28-29 พ.ค. 2555	14.30-15.15 น.	(ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้แบบฝึก) ชุดที่ 1 พยัญชนะต้น จำนวน 2 แบบฝึก คือ 1.1 พยัญชนะต้น /ค/ 1.2 พยัญชนะต้น /ถ/
2	4-5 มิ.ย. 2555	14.30-15.15 น.	ชุดที่ 1 พยัญชนะต้น (ต่อ) จำนวน 2 แบบฝึก คือ 1.3 พยัญชนะต้น /บ/ 1.4 พยัญชนะต้น /ผ/
3	11-12 มิ.ย. 2555	14.30-15.15 น.	ชุดที่ 1 พยัญชนะต้น (ต่อ) จำนวน 1 แบบฝึก คือ 1.5 พยัญชนะต้น /ร/
4	18-19 มิ.ย. 2555	14.30-15.15 น.	ชุดที่ 2 พยัญชนะสะกด จำนวน 2 แบบฝึก 2.1 พยัญชนะสะกดแม่ กก 2.2 พยัญชนะสะกดแม่ กม
5	25-26 มิ.ย. 2555	14.30-15.15 น.	ชุดที่ 3 สระ จำนวน 2 แบบฝึก 2.1 สระ อา 2.2 สระ เอะ
6	2-3 ก.ค. 2555	14.30-15.15 น.	ชุดที่ 3 สระ (ต่อ) จำนวน 1 แบบฝึก 2.3 สระ แอะ ชุดที่ 4 วรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด จำนวน 1 แบบฝึก
7	9-10 ก.ค. 2555	14.30-15.15 น.	ทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังฝึก โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกับการทดสอบก่อนฝึก

6. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกและความก้าวหน้าของนักเรียนที่ได้รับการฝึก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย

สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทย ใช้สถิติการหาประสิทธิภาพของ ล้วน สายยศ และอังศนา สายยศ (2540: 247)

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\frac{\Sigma x}{n}}{A} x 100$$

เมื่อ E_1 = ประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดจากคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียน

Σx = คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน

A = คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน

n = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\frac{\Sigma F}{n}}{B} x 100$$

เมื่อ E_2 = ประสิทธิภาพของผลลัพท์ คิดจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

ΣF = คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

B = คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

n = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความก้าวหน้าของนักเรียนก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

ศึกษาผลความก้าวหน้าของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน โดยใช้ t- test แบบ Dependent Sample (ล้วน สายยศ และอังศนา สายยศ 2540: 247)

$$t = \frac{\Sigma d}{\sqrt{\frac{n\Sigma d^{2} - (\Sigma d)^{2}}{n-1}}}$$

เมื่อ d = ค่าความแตกต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

Σd^{2} = ผลรวมของ d แต่ละตัว ยกกำลังสอง

$(\Sigma d)^{2}$ = การรวมเอาผล d ทั้งหมดมายกกำลังสอง

B = คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

n = จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยผู้วิจัยสร้างแบบฝึกจำนวน 4 ชุด ได้แก่

1. แบบฝึกชุดที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น 5 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 1.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/

แบบฝึกที่ 1.2 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ถ/

แบบฝึกที่ 1.3 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /บ/

แบบฝึกที่ 1.4 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ/

แบบฝึกที่ 1.5 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ร/

2. แบบฝึกชุดที่ 2 การออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะสะกด 2 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 2.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงตัวสะกด แม่ กก (ก สะกด)

แบบฝึกที่ 2.2 เรื่อง การอ่านออกเสียงตัวสะกด แม่ กม (ม สะกด)

3. แบบฝึกชุดที่ 3 การออกเสียงสระจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงสระ 3 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 3.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ อา

แบบฝึกที่ 3.2 เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ เอะ

แบบฝึกที่ 3.3 เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ แอะ

4. แบบฝึกชุดที่ 4 การออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ 1 แบบฝึก คือ แบบฝึกที่ 4.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ของอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด

จากการสร้างแบบฝึกทักษะดังกล่าว และนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกโดยใช้เกณฑ์ 80/80 และศึกษาความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกข้างต้น โดยผู้วิจัยแบ่งหัวข้อเนื้อหาเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สัญลักษณ์และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน

ตอนที่ 1 สัญลักษณ์และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n แทน จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดจากคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียน

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพท์ คิดจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

Σx แทน คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบท้ายแบบฝึก

ΣF แทน คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

d แทน ค่าความแตกต่างของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

Σd^2 แทน ผลรวมของ d แต่ละตัว ยกกำลังสอง

$(\Sigma d)^2$ แทน การรวมเอาผล d ทั้งหมดมายกกำลังสอง

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียนที่อยู่ท้ายแบบฝึก

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์คะแนนของนักเรียนจากการทดสอบระหว่างเรียน เพื่อหาประสิทธิภาพของกระบวนการตามเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก)

2. วิเคราะห์คะแนนของนักเรียนจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึก เพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง)

3. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน เปรียบเทียบตามเกณฑ์ 80/80 (E_1 / E_2)

4. วิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึก โดยใช้ t- test แบบ Dependent Sample

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนนั้น มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบระหว่างเรียน เพื่อหาประสิทธิภาพของกระบวนการตามเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) ปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนท้ายแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

คนที่	ชุดที่ 1 (10)	ชุดที่ 2 (10)	ชุดที่ 3 (10)	ชุดที่ 4 (10)
1	7	6	7	7
2	8	8	8	8
3	9	8	9	10
4	7	7	7	7
5	8	8	8	8
6	8	8	7	7
7	8	8	8	7
8	9	9	9	10
9	8	8	7	7
10	8	8	8	8
11	8	8	8	8
12	7	6	7	7
13	9	9	9	9
14	8	8	8	8
15	8	8	8	8
16	8	8	8	9
17	9	9	9	10
18	8	9	8	9
19	8	8	8	8
20	8	8	9	9

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนท้ายแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน (ต่อ)

คนที่	**ชุดที่ 1 (10)**	**ชุดที่ 2 (10)**	**ชุดที่ 3 (10)**	**ชุดที่ 4 (10)**
21	8	8	8	8
22	9	9	9	10
23	8	8	8	8
24	8	8	8	8
25	8	8	8	8
26	9	8	9	9
27	8	8	8	8
28	8	8	8	7
29	8	9	9	9
30	8	8	9	9
31	8	8	8	8
32	9	9	9	10
33	8	8	8	7
34	8	8	8	8
35	9	8	9	9
รวม	**285**	**282**	**286**	**290**
E_1	**81.43**	**80.57**	**81.71**	**82.86**

จากตารางที่ 1 เป็นคะแนนของนักเรียนจากการทดสอบระหว่างเรียน โดยใช้แบบทดสอบที่อยู่ท้ายแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนแต่ละชุด รวมทั้งหมดจำนวน 4 ชุด เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) พบว่า มีค่าประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 80.57 – 82.86 แสดงว่าทุกแบบฝึกผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรก (E_1= 80) โดยมีค่าประสิทธิภาพเรียงตามลำดับดังนี้

แบบฝึกชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด มีประสิทธิภาพร้อยละ 82.86

แบบฝึกชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ มีประสิทธิภาพร้อยละ 81.71

แบบฝึกชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ มีประสิทธิภาพร้อยละ 81.43

แบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม มีประสิทธิภาพร้อยละ 80.57

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของกระบวนการของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

ค่าประสิทธิภาพ	**ชุดที่ 1**	**ชุดที่ 2**	**ชุดที่ 3**	**ชุดที่ 4**
ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของแบบฝึกแต่ละชุด	81.43	80.57	81.71	82.86
ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการโดยรวม	81.64			

เมื่อพิจารณาจากค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนที่อยู่ท้ายแบบฝึกแต่ละชุดดังตารางที่ 2 พบว่า มีค่าประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 80.57 – 82.86 และมีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการโดยภาพรวม คือ ร้อยละ 81.64 แสดงว่าแบบฝึกทั้ง 4 ชุด ผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่กำหนดไว้ (E_1= 80) เนื่องจากมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 80

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึก เพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

คนที่	**ก่อนการใช้แบบฝึก (40)**	**หลังการใช้แบบฝึก (40)**	**d**	**d^2**
1	12	26	14	196
2	21	31	10	100
3	26	34	8	64
4	16	29	13	169
5	20	34	14	196
6	17	28	11	121
7	19	28	9	81
8	26	33	7	49
9	17	25	8	64
10	20	29	9	81
11	21	33	12	144
12	9	22	13	169
13	25	35	10	100
14	20	28	8	64
15	23	35	12	144
16	24	35	11	121
17	26	34	8	64
18	25	34	9	81

ตารางที่ 3 แสดงผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน (ต่อ)

คนที่	**ก่อนการใช้แบบฝึก (40)**	**หลังการใช้แบบฝึก (40)**	**d**	**d^2**
19	24	30	6	36
20	24	35	11	121
21	23	35	12	144
22	27	36	9	81
23	24	34	10	100
24	24	31	7	49
25	24	34	10	100
26	25	34	9	81
27	24	36	12	144
28	19	31	12	144
29	27	36	9	81
30	25	34	9	81
31	20	33	13	169
32	28	35	7	49
33	18	31	13	169
34	23	32	9	81
35	25	35	10	100
รวม	**771**	**1,125**	**354**	**3,738**
E_2	**80.36**			

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนของนักเรียนจากการทดสอบสัมฤทธิ์ผลหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน มีค่าประสิทธิภาพของ

ผลลัพท์ คิดเป็นร้อยละร้อยละ 80.36 แสดงว่าแบบฝึกดังกล่าวผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลัง (E_2= 80) เนื่องจากมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าร้อยละ 80

ดังนั้น แบบฝึกฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนทั้ง 4 ชุดนี้ สามารถทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ของคำศัพท์ได้สูงขึ้น ดังที่ได้เปรียบเทียบผลคะแนนจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกปรากฏว่านักเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างนี้ สามารถช่วยให้นักเรียนชาวจีนมีทักษะในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ดีขึ้น กล่าวคือ ออกเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะสะกด สระ และวรรณยุกต์ของคำศัพท์ภาษาไทยได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน ปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด

ชื่อแบบฝึก	**เกณฑ์ 80/80**	
	E_1	**E_2**
ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/	81.43	80.36
ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม	80.57	
ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ	81.71	
ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด	82.86	
ค่าเฉลี่ย	**81.86**	**80.36**

จากตารางที่ 3 พบว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด มีประสิทธิภาพของกระบวนการ คือ E_1 = 81.64 และประสิทธิภาพของ

ผลลัพธ์ คือ E_2 = 80.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ E_1/ E_2= 80/80 สามารถนำไปใช้ในการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนได้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการฝึก ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน สามารถสรุปผลได้ตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน

ชื่อแบบฝึก	n	คะแนนรวมการทดสอบ		d	d^2	t
		ก่อน	หลัง			
ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/	35	190	288	98	340	11.93**
ชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม	35	195	275	80	214	14.13**
ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ	35	189	280	91	279	13.77**
ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด	35	197	282	85	245	13.49**
รวม	35	771	1,125	$\sum d$= 354	$\sum d^2$ =3,738	27.80**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 5 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนแล้ว พบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง ดังเห็นได้จากการที่นักเรียนมีคะแนนจากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้แบบฝึกทุกชุด แบบฝึกที่นักเรียนมีคะแนนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นอันดับแรกคือ ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ รองลงมาคือ ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ และชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม ตามลำดับ จากตารางดังกล่าว ยังแสดงว่าแบบฝึกทั้ง 4 ชุด ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

รายงานวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวจีน สาขาวิชาการท่องเที่ยวภาษาไทย ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2012 วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 35 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาประสิทธิภาพของแบบฝึกแต่ละชุดตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80 และใช้ สถิติ t- test แบบ Dependent Sample ในการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้แบบฝึก จากการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปผล พร้อมทั้งอภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน แล้วนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวจีนของวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนแล้วนั้น สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ได้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกจำนวน 4 ชุด ดังนี้

1.1 แบบฝึกชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น 5 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 1.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/

แบบฝึกที่ 1.2 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ถ/

แบบฝึกที่ 1.3 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /บ/

แบบฝึกที่ 1.4 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ผ/

แบบฝึกที่ 1.5 เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น /ร/

1.2 แบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะสะกด 2 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 2.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงตัวสะกด แม่ กก (ก สะกด)

แบบฝึกที่ 2.2 เรื่อง การอ่านออกเสียงตัวสะกด แม่ กม (ม สะกด)

1.3 แบบฝึกชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระจากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงสระ 3 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 3.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ อา

แบบฝึกที่ 3.2 เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ เอะ

แบบฝึกที่ 3.3 เรื่อง การอ่านออกเสียงสระ แอะ

1.4 แบบฝึกชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ ประกอบด้วยชุดการฝึกการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ 1 แบบฝึก คือ แบบฝึกที่ 4.1 เรื่อง การอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ของอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด

ลักษณะของแบบฝึกประกอบด้วยคำชี้แจงการใช้แบบฝึกซึ่งเป็นคำแนะนำสำหรับครูและนักเรียน ในแต่ละแบบฝึกมีคำอธิบายถึงจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และการประเมินผลส่วนในตัวแบบฝึกมีกิจกรรมฝึกการอ่าน เฉลยกิจกรรม ใบความรู้ แบบทดสอบระหว่างเรียนที่อยู่ท้ายแบบฝึก และมีแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบ เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน จำนวน 4 ชุด มีค่าประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ E_1 / E_2 = 80/80 โดยมีค่าประสิทธิภาพ คือ 81.64 / 80.36 มีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการคือ E_1 = 81.64 ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียน และประสิทธิภาพของผลลัพท์คือ E_2 = 80.36 คิดจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก จะเห็นได้ว่าค่าประสิทธิภาพดังกล่าวสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนได้

3. ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน พบว่า นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน มีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภายหลังจากการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าแบบฝึกดังกล่าวสามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่พบว่า แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยคือ 81.64 / 80.36 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภายหลังจากการใช้แบบฝึกดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีประเด็นที่สมควรนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่อยู่ท้ายแบบฝึกแต่ละชุดคิดเป็นร้อยละ 81.64 แสดงว่าผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวแรกที่กำหนดไว้ (E_1= 80) โดยมีค่าประสิทธิภาพตามลำดับคือ แบบฝึกชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพร้อยละ 82.86 แบบฝึกชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระ อา เอะ แอะ และร้อยละ 81.71 แบบฝึกชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ ร้อยละ 81.43 และแบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่กก และ แม่ กม ร้อยละ 80.57 สาเหตุที่เรื่องพยัญชนะสะกดมีค่าประสิทธิภาพน้อยเป็นอันดับแรก ทั้งนี้เพราะภาษาจีนไม่มีเสียงตัวสะกด ยกเว้นออกเสียง /-ง/ หรือ /-ng/ ในท้ายเสียงสระบางสระ คือ /ang/ /ong/ /eng/ /iang/ /ing/ /iong/ /uang/ /ueng/ ดังที่ ชนิกา คำพุฒ (2544) ได้กล่าวว่า “นักศึกษาจีนมีความบกพร่องในการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากที่สุด” ดังนั้น นักเรียนจึงออกเสียงตัวสะกดได้ลำบากกว่าการออกเสียงพยัญชนะต้น สระ หรือวรรณยุกต์ การสอนออกเสียงตัวสะกดจึงจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกฝนที่ค่อนข้างนานกว่าการออกเสียงอื่น ๆ ส่วนแบบฝึกที่มีค่าประสิทธิภาพน้อยเป็นอันดับรองลงมาคือ แบบฝึกพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ สาเหตุสำคัญมาจากอิทธิพลของภาษาแม่คือ ภาษาจีน เพราะหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ เป็นหน่วยเสียงที่ในภาษาจีนไม่มี

ประเด็นที่นักเรียนชาวจีนมีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์น้อยกว่าเสียงพยัญชนะและสระ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์เช่นเดียวกัน แม้จะไม่เหมือนกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย แต่นักเรียนก็ยังพอสามารถออกเสียงได้บ้าง แต่เสียงสระในภาษาจีนไม่มี

การจำแนกสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว จึงทำให้นักเรียนออกเสียงสระบางหน่วยเสียง โดยเฉพาะเสียงสระ อา เอะ แอะ ไม่ชัดเจน สอดคล้องกับที่ นวลทิพย์ เพิ่มเกสร (2551: 146) กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงสระในภาษาไทยของนักเรียนจีนที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ว่า “ปัญหาเกี่ยวกับสระคือ ไม่สามารถจำแนกความสั้นยาวของเสียงสระได้ เช่น/อะ/ /อา/” และดังที่ จาง หยิง กล่าวถึงสาเหตุที่นักเรียนชาวจีนไม่สามารถออกเสียงสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาไทยได้ว่า “ ไม่สามารถออกเสียงสระเสียงสั้น และสระเสียงยาวได้ถูกต้อง เพราะในภาษาจีนการออกเสียงสระสั้นหรือยาว ไม่มีผลต่อความหมาย” (Zhang Ying, สัมภาษณ์ 1 กุมภาพันธ์ 2555) อย่างไรก็ตามนักเรียนแต่ละคนมีผลคะแนนแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความตั้งใจ โอกาสและความสม่ำเสมอในการใช้ภาษาไทย และทักษะในการใช้ภาษาไทย

2. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึก คิดเป็นร้อยละ 80.36 จากค่าประสิทธิภาพดังกล่าวแสดงว่า แบบฝึกทั้ง 4 ชุดผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพตัวหลังตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ E_2= 80 เนื่องจากมีค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์สูงกว่าร้อยละ 80

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนรวมจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกแต่ละชุด พบว่า แบบฝึกที่นักเรียนมีคะแนนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นอันดับแรกคือ ชุดที่ 1 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นจากคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะต้น /ด/ /ถ/ /บ/ /ผ/ /ร/ (288 คะแนน) รองลงมาคือ ชุดที่ 4 แบบฝึกการออกเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ที่เป็นอักษรต่ำ เสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด (282 คะแนน) ชุดที่ 3 แบบฝึกการออกเสียงสระจากคำศัพท์ที่เป็นสระ อา เอะ แอะ (280 คะแนน) และชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดจากคำศัพท์ที่เป็นตัวสะกดแม่ กก และ แม่ กม (275 คะแนน) ตามลำดับ สาเหตุที่นักเรียนได้คะแนนแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นมากที่สุด (เพราะนักเรียนมีความตั้งใจและเห็นความสำคัญของการออกเสียงพยัญชนะต้นให้ชัดเจน ประกอบกับเสียงพยัญชนะต้นภาษาไทยในแบบฝึกที่นักเรียนออกเสียงได้ดีขึ้น ยังเป็นเพราะมีตำแหน่งที่เกิดของเสียงที่ใกล้เคียงกับภาษาจีน กล่าวคือหน่วยเสียง /ด/ ในภาษาไทย เป็นเสียงก้อง มีลม เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก ใกล้เคียงกับเสียง เตอ /d/ ในภาษาจีน ซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ปุ่มเหงือก /ถ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก ใกล้เคียงกับเสียง เทอ /t/ ในภาษาจีนซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ปุ่มเหงือกเช่นเดียวกัน /บ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก ใกล้เคียงกับเสียง ปอ /b/ ในภาษาจีนซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ริมฝีปาก /ผ/ ในภาษาไทย เป็นเสียงไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก ใกล้เคียงกับเสียง พอ /p/ ในภาษาจีนซึ่งเป็นเสียงเกิดที่ริมฝีปากเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้เรียนออกเสียงและจดจำได้ง่าย แต่ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่า เมื่อพิจารณาคะแนนการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักเรียน พบว่านักเรียนออกเสียง /ร/ ได้น้อย

กว่าเสียงเสียงพยัญชนะต้นอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะ /ร/ ในภาษาไทยเป็นเสียงเสียงรัว (rolled) เป็นเสียงก้อง เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก แต่ภาษาจีนไม่มีเสียงรัว มีแต่เสียง เลอ /l/ ซึ่งเกิดที่ปุ่มเหงือก คล้ายเสียง /ล/ ในภาษาไทย และแม้ว่าภาษาจีนจะมีเสียงในตำแหน่งที่เกิดจากปลายลิ้น-เพดานแข็ง คือ /zh/ /ch/ /sh/ /r/ ซึ่งมีลักษณะการออกเสียงที่ต้องม้วนลิ้นแตะเพดาน แต่การออกเสียงจะไม่รัวลิ้นเหมือนเสียง /ร/ ในภาษาไทย จึงทำให้นักเรียนออกเสียง /ร/ ได้ยากกว่าเสียงพยัญชนะต้นอื่น

นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาของผู้เรียนก่อนการสร้างแบบฝึก จึงได้มีการจับคู่เทียบเสียงพยัญชนะต้นแต่ละหน่วยเสียง คือ /ด/-/ต/ /ถ/-/ท/ /บ/-/ป/ /ผ/-/พ/ /ร/-/ล/ ทำให้นักเรียนจำแนกความแตกต่างของเสียงพยัญชนะต้นได้ชัดเจนขึ้น สอดคล้องกับหลักการสร้างแบบฝึกดังที่ จุรีรัตน์ ทองพาณิชย์ (2538: 26) มีความเห็นว่า “แบบฝึกสร้างขึ้นจากการวิเคราะห์ปัญหาและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

ส่วนคะแนนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึกชุดที่ 2 แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกดแม่ กก และ แม่ กม มีคะแนนน้อยกว่าแบบฝึกชุดอื่น เนื่องจากปัญหาความไม่คุ้นเคยในการออกเสียงตัวสะกดของนักเรียนจีนดังที่กล่าวไปแล้ว ประเด็นการฝึกออกเสียงตัวสะกดจึงเป็นประเด็นปัญหาที่สมควรได้รับการคิดหาแนวทางการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงให้ดียิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม แบบฝึกทั้ง 4 ชุดนี้มีค่าประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ $E_1 / E_2 = 80/80$ โดยมีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการคือ $E_1 =$ และมีค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์คือ $E_2 = 80.36$ แสดงว่าแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะแบบฝึกดังกล่าว มีการจับคู่หน่วยเสียงที่เป็นปัญหา นักเรียนมักออกเสียงผิดพลาด คือ มักออกเสียงสลับกันหรือไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียงคู่นั้นได้เลย ประกอบกับใช้วิธีการฝึกที่เป็นระบบขั้นตอน ฝึกทั้งทักษะการฟังและการอ่านควบคู่กันไป โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นฝึกฟังจำแนกความแตกต่างของหน่วยเสียงที่นักเรียนยังออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน จากนั้นฝึกอ่านโดยมีใบความรู้ที่ให้ข้อมูลความรู้เสริมเกี่ยวกับหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา และอธิบายเทียบเคียงกับหน่วยเสียงที่นักเรียนออกเสียงสับสนปนกัน ใช้สัทอักษรและบอกความหมายประกอบเพื่อความชัดเจน และมีกิจกรรมที่เน้นย้ำให้นักเรียนฝึกทักษะทางด้านการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องยิ่งขึ้น สอดคล้องกับที่ สิริพร กุ่ยกระโทก ได้มีทัศนะเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียงว่า “การสอนออกเสียงควรบูรณาการกับการสอนภาษาทุกทักษะ เพราะการออกเสียงเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของนักเรียน การเรียนการสอนการออกเสียงต้องค่อยเป็นค่อยไป พัฒนาให้ครบทุกจุด และสอนแทรก ซ้ำ ย้ำ ทวน ตามความเหมาะสม โดยปรับเปลี่ยนสื่อ และกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียน

ทำซ้ำ โดยไม่เบื่อ" (สิริพร กุ่ยกระโทก, *ข้อคิดและข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียง (Pronunciation)* วันที่สืบค้น 23 กรกฎาคม 2555 จาก http://www.kroobannok.com/blog/35365)

นอกจากนั้น ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lu Sheng (2553) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน ผลการทดสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน พบว่ามีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 81.51/82.51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ผลการประเมินรับรองรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน จากผู้ทรงคุณวุฒิ อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ดังนั้น แสดงว่า การสอนโดยใช้สัทอักษรมีผลให้ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้

3. คะแนนความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงของนักเรียน เปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก นักเรียนมีคะแนนจากการทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าแบบฝึกทั้ง 4 ชุด สามารถทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าหรือพัฒนาทักษะในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้สูงขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกที่ฝึกทั้งทักษะการฟังและอ่าน ตามทัศนะของแฟรงค์ แมริ่ และลอเรนซ์ (อ้างถึงใน บันลือ พฤกษะวัน, 2532: 16-17) ที่ว่า "เด็กเรียนอ่านได้ 3 ทางด้วยกันคือ ทางตา หู และการจำรูปคำ" นอกจากนั้น แบบฝึกดังกล่าวถือเป็นการทบทวน เน้นย้ำการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ในบทเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว สอดคล้องกับหลักการสอนของประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ ที่ว่า "หลังจากเรียนบทเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องมีการทบทวน ด้วยการให้นักเรียนทำแบบฝึกชุดต่าง ๆ " (ประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ, *การสอนภาษาไทยแบบ 7 ท การปฏิบัติงานที่เป็นเลิศ* วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จาก http:// km.mhs1. go.th/ ?name = research&file= read research &id=61)

4. แบบฝึกนี้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ เพราะผู้เรียนตระหนักว่าตนเองมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทย และเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไข เพราะหากยังออกเสียงไม่ถูกต้องจะยังคงประสบปัญหาในการอ่านคำศัพท์ต่อไป และจะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษา จึงสอดคล้องกับหลักการสอนอ่านที่ วรรณี โสมประยูร (2553: 135-139) กล่าวไว้ว่า "มีหลักการที่สำคัญ คือ ความพร้อม ความต้องการ ประสบการณ์ และความสามารถในการรับรู้ของเด็ก" และดังที่คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย ศศ.บ และสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสารทางธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ได้สรุปหลักการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศไว้ว่า "ผู้สอนต้องทำการวิจัยผู้เรียนก่อนเสมอว่าเหตุผลใดที่ทำให้ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาไทย และความ

คาดหวังของผู้เรียนคืออะไร เพื่อให้สามารถจัดการการเรียนรู้ได้ตรงกับที่ผู้เรียนต้องการ" (สาขาวิชาภาษาไทย ศศ.บ และสาขาวิชาภาษาไทยและการสื่อสารทางธุรกิจ, *จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ* วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จาก http://netra.lpru.ac.th/ ~panuwat_s / km3.html)

5. จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความสนใจและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรม เป็นเพราะแบบฝึกดังกล่าวมีกิจกรรมที่หลากหลาย กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ช่วยทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีและมีกำลังใจในการเรียนภาษาไทยว่า ตนเองสามารถออกเสียงได้ถูกต้องหากตั้งใจฝึกฝน และยังเป็นการทบทวนบทเรียนให้ผู้เรียนอ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับที่ สุจริต เพียรชอบ (2531: 137) กล่าวว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ นักเรียนจะมีทักษะทางภาษาที่ดี มีความรู้ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยก็ต่อเมื่อได้ฝึกฝนและกระทำซ้ำ" และที่ วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551: 15) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกไว้ว่า "ต้องเกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ ความพร้อม ความสนใจของผู้เรียน มีคำอธิบายพร้อมตัวอย่างประกอบชัดเจน ใช้เวลาการฝึกที่เหมาะสม ผู้สอนควรสร้างแบบฝึกหลายรูปแบบเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเองได้ดีขึ้น"

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้สอนควรสำรวจปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนก่อนการใช้แบบฝึก เพื่อเลือกใช้หรือปรับปรุงแบบฝึกให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียน

1.2 ผู้สอนควรทบทวนความรู้เรื่องสัทอักษรก่อนการใช้แบบฝึก

1.3 ผู้สอนอาจใช้เวลาในการฝึกแต่ละแบบฝึกไม่เท่ากัน ควรเน้นการฝึกฝนการอ่านออกเสียงที่นักเรียนมีปัญหามากที่สุด เช่น แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะสะกด

1.4 ผู้สอนและผู้เรียนต้องให้ความสำคัญกับการฝึกฝนการอ่านออกเสียงอย่างจริงจัง และหากผู้เรียนยังคงประสบปัญหาในการอ่านออกเสียง ควรฝึกฝนซ้ำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการสร้างสื่อ แบบฝึก หรือวิธีการอื่น ๆ ที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะสะกดของนักเรียนชาวจีน

2.2 ควรศึกษาปัญหาทางด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีนในมณฑลอื่นๆ ของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

บรรณานุกรม

หนังสือ

ก่อ สวัสดิพาณิชย์. (2515). *แนวการสอนภาษาไทย.* **เอกสารนิเทศการศึกษาคู่มือครูภาษาไทย.** พระนคร: หน่วยศึกษานิเทศก์. กรมการฝึกหัดครู.

กาญจนา นาคสกุล. (2541). **ระบบเสียงภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นพดล จันทร์เพ็ญ. (2531). **การใช้ภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ.

นวลทิพย์ เพิ่มเกสร. (2551). *ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.* **วรรณวิทัศน์** 1 (8): 146 – 149. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บันลือ พฤกษะวัน. (2532). **แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ฟู่ เจิงโหย่ว. (2004). **ภาษาไทย ๓๐๐ ประโยค.** ปักกิ่ง : มหาวิทยาลัยปักกิ่ง.

เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์. (2541). **ภาษาศาสตร์ภาษาไทย.** นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.

ล้วน สายยศ และอังศนา สายยศ. (2540).**สถิติวิทยาทางการวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.

วรรณี โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.

วิพุธ โสภวงศ์. (2528). **การสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย หน่วยที่ 12 การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่ใช้ในภาษาถิ่นระดับประถมศึกษา**. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545). **เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506703 พัฒนาการเรียนการสอน .** มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศรีวิไล พลมณี. (2545). **พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.** กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมพร ขจรสุวรรณ์. (2552). **ยิ่งสูงยิ่งขาว.** กรุงเทพฯ : วงกลม.

สุจริต เพียรชอบ. (2531). **การพัฒนาการสอนภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

หนังสือแนะนำนักเรียนต่างประเทศ โรงเรียนการท่องเที่ยวมณฑลยูนนาน. [ม.ป.ป. ; ม.ป.ท.].

เหยิน จิ่งเหวิน. (2544). **หนังสือเรียนภาษาจีนพื้นฐาน.** กรุงเทพฯ : เอ็ดดูเคชั่น.

อัจฉรา ชีวพันธ์. (2547). **กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รายงานวิจัย/วิทยานิพนธ์

กฤษณา สุภาพักตร์. (2551). **แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงควบกล้ำสำหรับชาวต่างชาติ.** สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุรีรัตน์ ทองพาณิชย์. (2538). **การสร้างแบบฝึกการแก้ไขการออกเสียงภาษาไทยที่เป็นปัญหา สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาพวน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านทราย สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุไรภรณ์ จันทร์จิตตะการ. (2541). **การสร้างแบบฝึกการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรกที่บ้านตำมะลัง ตำบลตำมะลัง อำเภอเมืองสตูล จังหวัดสตูล.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ชนิกา คำพุฒ. (2545). **การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณัฐชยา ฐานีสร. (2537). **การเปรียบเทียบผลของการฝึกคิดเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา.** ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดาราณีย์ จันทร์หอม (2550). **การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการอ่านคำคล้องจอง.** ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถาน กัว หมิง. (2554). **แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักเรียนชาวจีน.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ.

ทัศน์วลัย เนียมบุปผา. (2551). **แบบฝึกทักษะการเขียนสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ.**ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธนิกาญจน์ ซิงค์. (2550). **การออกเสียงวรรณยุกต์และสระในภาษาไทยของนักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นาที เกิดอรุณ. (2538). **การเปรียบเทียบความสามารถในการรับรู้ทางสายตาของเด็กในระดับก่อนวัยเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ฝึกทักษะด้วยการเล่นเกมและการใช้แบบฝึก.** ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประชวน เขื่อนเพชร. (2542). **ชุดการสอนการอ่านออกเสียงวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าเย้า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทปบันทึกภาพเป็นสื่อหลัก.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ประภัสสร เกตุจันทร์. (2551). **ชุดการสอนสะกดคำด้วยอักษรกลางกับสระเสียงยาว สำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับต้น.** สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประวีณา เอ็นดู. (2531). **การพัฒนาแผนการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการอ่านและการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ.** การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พิชานันท์ เพ็งลี. (2553). **แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับเด็กชาวต่างชาติระดับประถมศึกษา.** สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ฟาง จื่อหวี่. (2552). **ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักเรียนชาวจีน.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ฟารีดา สุบินวิภู. (2546). **ผลของตัวแบบที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนสองภาษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน.**วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

มนัสนิตย์ กลิ่นกุล. (2554). **การสร้างสื่อประสมฝึกทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ.** สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เมชญ สอดส่องกฤษ. (2553). **รายงานวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ของภาษาตระกูลไท-จีน เรื่องความสัมพันธ์ของเสียง /h/ ในภาษาไทยถิ่นอีสานกับเสียง /h/ ในภาษาจีน .** อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

รุ่งฤดี แผลงศร. (2551). **รายงานวิจัยเรื่อง การกำหนดคำศัพท์พื้นฐานภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศระดับต้น**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รุ่งอรุณ โรจน์รัตนาดำรง. (2552). **การสร้างสื่อภาพประกอบคำศัพท์สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วลีรัตน์ ดิษยครินทร์ (2551). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสรุปความจากเพลงไทยร่วมสมัยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์.** ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วันเพ็ญ สกุลทอง. (2552). **การสร้างแบบเรียนเรื่องพยัญชนะไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ.** สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริภัสสร พิมพิรัตน์. (2553). **แบบฝึกทักษะการสะกดคำด้วยอักษรต่ำกับสระเสียงยาว สำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ ระดับต้น.** สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศุลีพร นราสุวรรณ. (2547). **ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นคำภาษาไทยของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ญี่ปุ่นศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สนิท สัตโยภาส (2531) . **รายงานวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน.** รายงานวิจัยวิทยาลัยครูเชียงใหม่ : สหวิทยาลัยครูล้านนา.

สมศรี วรประเสริฐศิลป์. (2552). **แบบฝึกการอ่านออกเสียง /ด/ /บ/ /ร/ และ /ง/ สำหรับนักเรียนชาวจีน.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์. (2550 ก). **รายงานวิจัยเรื่อง การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน : สภาพปัญหา และแนวทางแก้ไข.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

_____ . (2550 ข). **รายงานวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2551- 2552.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

อรสุดา โค้วบ้วนอาน. (2541). **การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ชั้นก่อนประถมศึกษาระหว่างการเตรียมความพร้อมโดยใช้เกมและการเตรียมความพร้อมโดยใช้แบบฝึกประกอบ** ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Lu Sheng. (2553). **การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทยโดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชาวจีน.** ดุษฎีนิพนธ์ (เทคโนโลยีการศึกษา). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.

แหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

แดงต้อย สิงห์ป้อง, *การอ่านออกเสียง* วันที่สืบค้น 20 กรกฎาคม 2555 จาก http:// www.spon.ac.th/ spon/thai/dand4/Index/P4N2.html

ธรรมนูญ เหลืองอ่อน, *การอ่าน* วันที่สืบค้น 20 กรกฎาคม 2555 จาก http:// www.school.net.th/ library/ create-web/ 10000/generality/10000-8057.html

ประสิทธิ์ เข็มสุวรรณ, *การสอนภาษาไทยแบบ 7 ท การปฏิบัติงานที่เป็นเลิศ* วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จาก http://km.mhs1.go.th/?name=research&file=readresearch&id=61

มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ , *จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทย สำหรับชาวต่างประเทศ* วันที่สืบค้น 26 กรกฎาคม 2555 จากhttp://netra.lpru.ac.th/ ~panuwat_s / km3.html

สิริพร กุ่ยกระโทก, *ข้อคิดและข้อเสนอแนะในการสอนออกเสียง(Pronunciation)* วันที่สืบค้น 23 กรกฎาคม 2555 จาก http://www.kroobannok.com/blog/35365

อ่านเป็น เห็นค่า สื่อภาษาประสบผลสำเร็จ วันที่สืบค้น 24 กรกฎาคม 2555 จาก http:// www. mwit.ac.th/~saktong/learn2/21.pdf

แหล่งข้อมูลจากการสัมภาษณ์

Zhang Ying. (1 กุมภาพันธ์ 2555).ผู้ให้สัมภาษณ์. อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก ผู้สัมภาษณ์.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย) นางสาวอาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

ชื่อ – สกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Aphaphon Ditlek

คุณวุฒิทางการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาภาษาไทย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาศึกษาทั่วไป

สถานที่ทำงาน สาขาวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปะศาสตร์ วิทยาลัยราชพฤกษ์

ประสบการณ์ด้านการวิจัย

1. คณะผู้วิจัยในรายงานวิจัยเรื่อง วิสัยทัศน์ผู้สูงอายุด้านการสร้างเสริมสุขภาพ : สังเคราะห์จากเวทีประชาชน

2. ความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของครูอาสาชาวจีนระดับอุดมศึกษาปีการศึกษา 2552

3. การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2553

ประสบการณ์การได้รับทุน

1. ได้รับทุนอดหนุนการทำปริญญานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ได้รับทุนสนับสนุนจากวิทยาลัยราชพฤกษ์เรื่อง ความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของครูอาสาชาวจีนระดับอุดมศึกษาปีการศึกษา 2552 การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2553